

ARBETARE I ALLA LÄNDER, FÖRENA ER!

RiktpunKt

NUMMER 6 ÅRGÅNG 27 AUGUSTI 2017 ORGAN FÖR SVERIGES KOMMUNISTISKA PARTI

Demonstrera 16 september!

Gustav Adolfs torg, Göteborg kl 13

Nato ut ur Sverige

Riv upp världlandsavtalet

Inga kärnvapen på svensk mark

Den svenska neutraliteten är bara tomma ord
som var nödvändiga i en tid när man var...

Riktpunkt

Organ för SKP Sveriges Kommunistiska Parti

Ansvarig utgivare Håkan Jönsson

ISSN ISSN 1102-7010

Epost riktpunkt@skp.se

Postadress Flyghamnsgatan 1

128 35 Skarpnäck

Besöksadress Flyghamnsgatan 1

Telefon 08-735 86 40

Prenumeration helår 300,-, kvartal 75,-
utland 350,-

Lösnummer 20,-

Plusgiro 421 53 84-1

Bankgiro 636-7080

Webb www.riktpunkt.nu

För obeställt material ansvaras ej.

Citera oss gärna, men ange källan.

Innehåll RIKTPUNKT NR 6 2017

Stöd det venezolanska folkets kamp mot imperialismen!	2
NATO och Sverige	3
Gottsunda i Uppsala – särskilt utsatt område	4
Framtiden tillhör socialismen!	6
EU och antikommunismen	7
Sverigedemokraterna är största parti bland arbetare	8
Bostadsbristen skjuter i höjden i Sverige	11
Rumänien köper vapen för 11,3 miljarder dollar	11
Låt det inte bli tyst	12
Högerextremisterna utbuade	14
SKP kräver en medmänsklig flyktingpolitik	15
Maten och kapitalet sitter i samma båt - Socker	16
Grekland	19
Förbrytarna finns i Kiev	20
Storm i vattenglas i Finlands riksdag	21

Stöd det venezolanska folkets kamp mot imperialismen!

Situationen i Venezuela blir alltmer spänd. Oppositionen blir allt våldsammare och får större självförtroende i och med det ständigt ökande stödet från den amerikanska imperialismen. I takt med att situationen tillspetsats blir oppositionen allt mer extrem och går allt längre i sina attacker mot det venezolanska folket.

I och med att oppositionen, i form av socialdemokrater och andra borgerliga partier, visat sig oduglig att tvinga bort Maduro från makten har stödet från både den inhemska borgerligheten, såväl som den amerikanska imperialismen, riktats mot fascistiska grupper. Dessa är betalda legoknektar som inte bara betalas med pengar, utan även med knark och vapen. Dessa ligor måste bekämpas av folket – det är endast folket som en gång för alla kan krossa fascismen.

Kommunisterna måste kategoriskt avvisa och bekämpa all utländsk inblandning i Venezuelas inre angelägenheter så sker också i Venezuela där kommunisterna står i det främsta ledet i folkets kamp. Vårt systerparti i landet, Venezuelas Kommunistiska Parti, agerar under svåra förhållanden och för bara några månader sedan försökte landets nationella valråd under hot om förbud att få partiet att lämna ut sina medlemslistor. En attack mot Venezuelas Kommunistiska Parti är en attack

mot folkets enda hopp och situationen kräver att vi visar all solidaritet med kommunisterna i Venezuela.

Vi får inte göra oss några illusioner om den process som pågår i Venezuela, om den bolivarianska revolutionen, det 21 århundradets socialism eller den venezolanska socialismen. Den bolivarianska revolutionen har på många sätt radikalt förbättrat situationen för det venezolanska folket och framstegen måste försvaras, men alla framstegen är inte socialism – makten utgår inte från arbetarklassen. Det 21 århundradets socialism kan inte göra upp med kapitalismen, eftersom den i grunden är reformistisk och inte utmanar borgarnas makt. Det venezolanska kapitalet sitter fortfarande på makten i landet och politiken kännetecknas inte bara av sociala framsteg, utan också av korruption och byråkrati.

De problem som Venezuela står inför i dagsläget är givetvis framkallade av den amerikanska imperialismens försök att krossa det progressiva styret i Venezuela, men i och med den reformistiska politiken som drivits i landet och i och med att man inte gjort upp med den inhemska borgerligheten har landets motståndskraft försvagats. Eftersom kapitalisterna fortsatt tillåtits förfoga över produktionsmedlen och har kunnat använda sin position för spekulation gentemot det venezolanska folket har den nuvarande situationen

uppstått, med en alltmer våldsam och fascistisk opposition.

Sveriges Kommunistiska Parti uttrycker härmed sin solidaritet med Venezuelas Kommunistiska Parti i deras kamp för en seger över imperialismen och fascismen, men också att hålla undan reformismen och revisionismen från både höger och vänster, för att använda deras egna ord.

Sveriges Kommunistiska Parti uttrycker också sin varma solidaritet med det venezolanska folket som nu står inför en svår situation. Den bolivarianska revolutionen kan inte fullborda den socialistiska revolutionen, utan folket och arbetarklassen måste gå först i kampen för socialismen, ledda av sitt kommunistiska parti. Alla försök att rulla tillbaka de framsteg som gjorts och alla försök att avleda folket och arbetarklassens kamp för socialismen måste bekämpas och tillbakavisas – kampen måste bli revolutionär!

ALLT STÖD TILL VENEZUELAS KOMMUNISTISKA PARTI I DESS KAMP FÖR SOCIALISMEN!

ALLT STÖD TILL DET VENEZOLANSKA FOLKET I DESS KAMP MOT IMPERIALISMEN OCH KAPITALISMEN!

SVERIGES KOMMUNISTISKA PARTI

NATO och Sverige

Den militära alliansen North Atlantic Treaty Organization (NATO), vars främsta uppgift är att agera spjutspets åt den amerikanska imperialismen, har en lång historia. Den grundades redan 1949 för att kunna angripa och försvaga de socialistiska länderna genom de kapitalistiska ländernas militära enhet. Från början samlade man framför allt de västliga segermakterna i andra världskriget, men successivt kom man att utvidga alliansen med bland annat Turkiet och Grekland (1952), Västtyskland (1955) och Spanien (1982). Efter kontrarevolutionen i Östeuropa och Sovjetunionen expanderade NATO kraftigt österut, trots löften om motsatsen. Mellan 1999 och 2009 knöts de flesta östeuropeiska stater därmed närmare NATO både ekonomiskt och militärt.

Från och med starten av det kalla kriget organiserade NATO så kallade Stay-Behind-rörelser i så gott som alla länder i Europa. Dessa var underjordiska samsamslutningar av personer som fördes samman av sin glödande anti-kommunism. Syftet med dessa var att motverka kommunisterna i de respektive länderna och man tvekade inte att använda terroristiska metoder för detta. Man genomförde bombattentat i bland annat München (1980) och Milano (1969) och skyllde dessa på vänsterorganisationer. Det har även framkommit att den uppmärksammade kidnappningen av den kristdemokratiska politikern Aldo Moro i Italien planerades och genomfördes av den italienska Stay-Behind-rörelsen, även om man formellt lät de Röda Brigaderna göra grovjobbet. Moro satt nämligen i förhandlingar med Italiens Kommunistiska Parti om deras eventuella deltagande i den italienska regeringen. Undanröjandet av Moro satte dessa planer på skam.

En sådan rörelse fanns även i Sverige, där den från första början förankrades hos ledande socialdemokrater, såsom Tage Erlander och även i fackföreningarna. Själva medlemmarna i den svenska Stay-Behind rörelsen hämtade man, som Uppsala-forskaren Mats Deland visat i sin artikel om den svenska Stay-Behind-rörelsen, från de svenskar som frivilligt anslöt sig till Waffen-SS under kriget genom organisationen Sveaborg. Dessa närdes inte bara av hat gentemot judar, utan framförallt mot kommunister, vilket gjorde att de passade NATO extra bra.

Den svenska neutraliteten är bara tomma ord som var nödvändiga i en tid där kapitalismens företrädare var tvungna att förhålla sig till socialismen.

Idag behöver samma företrädare inte längre förhålla sig till något, och landet närmar sig därför NATO med stormsteg, utan landet närmar sig NATO med stormsteg. Genom undertecknandet av Partnerskap för Fred tog man de första officiella stegen mot militäralliansen och genom Världssavtalet man tecknade förra året togs ytterligare ett steg. Även om Sverige inte formellt är medlemmar i NATO hindrar det inte svenska stridskrafter att i exempelvis Afghanistan strida under NATO:s flagg. Sverige är alltså i praktiken medlemmar i den imperialistiska militäralliansen NATO. Om detta kan det knappast råda något tvivel.

De svenska monopolkapitalisterna närmar sig medlemskapet i NATO av ett flertal anledningar, både ekonomiska, politiska och militära.

De svenska monopolkapitalisterna närmar sig medlemskapet i NATO av ett flertal anledningar, både ekonomiska, politiska och militära. Den svenska ekonomin är djupt integrerad med övriga NATO-länder. De tre största exportmarknaderna för svenska företag är Tyskland, Norge och USA, alla tre medlemmar i NATO sedan decennier. Den svenska kapitlexporten går till övervägande del till NATO-länder, såsom Tyskland och USA och stora investeringar kommer också från dessa länder till Sverige. Utöver de mer allmänna ekonomiska relationerna till NATO-länderna, som i viss utsträckning skapar en intressegemenskap, finns de direkta intressena i krig, som representeras av den svenska vapenindustrin.

Det största svenska vapenföretaget är Saab AB, som till nästan 40% kontrolleras av Wallenbergsfären. Ett närmande och eventuellt medlemskap i NATO skulle givetvis innebära att det skulle bli ännu enklare att exportera krigsmateriel. Det näst största vapenföretaget är Hägglunds, som ägs av det brittiska företaget BAE Systems (dessa äger även Bofors). Ett medlemskap i NATO skulle innebära ännu tätare band mellan den svenska vapenproduktionen och ett av NATOs kärnländer, Storbritannien.

Som bekant så dominerar de svenska monopolkapitalisterna de baltiska ländernas ekonomi och ett medlemskap i NATO skulle göra den dominansen ännu tydligare och säkrare. Det skulle innebära att Sverige integreras i en struktur som redan inkluderar de baltiska länderna, vilket ytterligare skulle befästa

den svenska imperialismens roll i dessa länder.

Det svenska närmandet till NATO ligger uteslutande i de svenska monopolkapitalisternas och det svenska finanskapitalets intresse. I en tid då de imperialistiska motsättningarna växer och det imperialistiska systemet leder oss till ett nytt omfördelningskrig är det otroligt viktigt att förstå vilka intressen som finns bakom, varför upprustningen sker och framför allt vad som är lösningen på situationen.

Eftersom det är det kapitalistiska och det imperialistiska systemet som ger upphov till krig, som med jämna mellanrum tvingar fram omfördelningar av världen imperialisterna emellan, så kan ingen fred uppnås inom det kapitalistiska systemet. Det finns ingen möjlighet till fred inom kapitalismen, eftersom mekanismerna som tvingar fram krig är inneboende i kapitalismen. Den enda lösningen, som säkrar folkens fortsatta överlevnad och som kan sätta punkt för krigerna en gång för alla är socialismen. Det krävs kamp mot dem som tvingar in oss i krig, som använder svenska soldater för att säkra utsugningen av andra länder och folk och det krävs klara och tydliga analyser, som inte skapar illusioner och falska förhoppningar. Därför kämpar Sveriges Kommunistiska Parti mot krig och imperialism under följande paroller:

MOTARBETA DEN SVENSKA MILITARISMEN – NATO UT UR SVERIGE

Stärkandet av den svenska militarismen går hand i hand med närmandet till NATO; de som har intressen av att andra människor dör måste motarbetas och den imperialistiska militäralliansen NATO måste tvingas ut ur Sverige.

BEKÄMPA IMPERIALISMEN – ORSAKEN TILL KRIG

Imperialismen, kapitalismens högsta stadium, leder outhärligen till nya krig och till miljoner människors död; ingen fred är möjlig så länge imperialismen inte krossas.

KÄMPA FÖR SOCIALISMEN – DET ENDA ALTERNATIVET TILL KRIG

Socialismen innebär krossandet av monopolens och kapitalisternas makt och upphöjandet av arbetarklassen till härskande klass; socialismen innebär utrotandet av de mekanismer som skapar krig; socialismen är den enda möjligheten till fred.

Gottsunda i Uppsala – särskilt utsatt område

I februari i år klassades stadsdelen Gottsunda i Uppsala som ett "särskilt utsatt område". Innan dess hade området bara varit "utsatt". I media gjordes inte mycket för att förklara vad begreppet betyder, annat än att man upprepade vad som redan sagts om Gottsunda i årtal: kriminalitet, droger, underklass, bilbränder, stenkastning mot polis och ambulanser, invandartätt, muslimer, socialbidragstagare och arbetslöshet. Jo, man nämnde också en parallell samhällsstruktur med en svart hyresmarknad som exempel.

Att upprepa det här med den extra tyngden hos ett nytt och stigmatiserande begrepp har förstås den effekten att människor i Gottsunda känner sig ännu mera utpekade och marginaliserade, utan att det tillför något nytt. Så vad handlar det hela om egentligen?

UTSATA OMRÅDEN

Om vi går till polisens egen analys av dessa områden[1], hittar man följande:

Ett utsatt område är ett geografiskt avgränsat område som karaktäriseras av låg socioekonomisk status och kriminell påverkan på lokalsamhället.

Ett särskilt utsatt område kännetecknas dessutom av allmän obenägenhet att delta i rättsprocessen, svårigheter för polisen att fullfölja sitt uppdrag, parallella samhällsstrukturer, våldsbejakande religiös extremism och närhet till andra utsatta områden.

I polisens rapport handlar det sedan mycket om hur svårt det är för polisen att arbeta i ett utsatt område och vad som ska göras åt det – ökad polisiär närvaro, samarbete med andra organisationer, effektivare brottsbekämpning osv. Och faktiskt finns där en antydning om att rapportens författare är obekväma med de enkla lösningarna: människorna i de utsatta områdena beskrivs som otrygga, de känner sig övergivna av samhället, de har ingen tillit till samhället och vänder sig till alternativa strukturer. Ja, polisen ser till och med att den byggda miljonprogramsmiljön kan vara en del av problemet, fast mest för att den ger poliserna dåliga reträttsmöjligheter vid konflikter.

Kanske kan man börja med den låga socioekonomiska statusen som är en omskrivning för orden arbetar- och underklass. I utsatta områden bor en hel mängd människor som har lågavlö-

nade, slitsamma jobb eller som aldrig kommit in på arbetsmarknaden, alternativt halkat ut ur den ner i arbetslöshet. Här bor ungdomar med dålig skolbakgrund och få möjligheter att få ens de där lågavlönade och slitsamma jobben. Många av de här människorna är invandrare som aldrig fått en möjlighet att göra något annat än att ta vad som bjuds.

Att alla de här människorna bor på samma ställe är inte alls konstigt. För det första är det här de billiga hyreslägenheterna finns där man kan klämma in sig med stora familjer på liten yta utan att grannarna tittar konstigt. Och det är här andra människor från samma land, med samma språk och kultur finns, och med samma problem. Här blir man alltså accepterad som den man är, inte utstött ur gemenskapen.

När man pratar om att det här är invandrargetton eller socialbidragsgetton bör vi inte vara naiva och tro att det är möjligt att bryta gettostämpeln genom att flytta på folk – för vart skulle de ta vägen? Skulle de få åtminstone hyfsat välbetalda jobb så att de kan betala dyra hyror i "finare" stadsdelar eller rentav köpa en bostadsrätt? Skulle det utsatta området genomgå en generell uppgradering, så att människor med bra jobb ville bo där? Så länge det finns människor "med låg socioekonomisk status" så kommer det också att finnas områden där just de människorna lever.

Och så länge de här människorna ses som en belastning och en börda som måste åtgärdas och hållas på mattan, så kommer deras förtroende för samhället att vara ytterst lågt. Varför skulle det vara annorlunda – det är ju inte deras samhälle!

När man kommit så långt i sin tankegång kanske man börjar se att parallella samhällsstrukturer är en logisk utveckling. Begreppet kan uppenbarligen innefatta lite vad som helst: från betrodna lokala personers medling i konflikter, till maffialiknande strukturer som bestämmer vem som ska få öppna en butik eller hyra ut en lägenhet i andra hand – men det som är gemensamt är att nån annan än staten bestämmer. Nån annan än staten sätter reglerna för det acceptabla, nån annan än staten använder våld. Att det är logiskt betyder förstås inte att det är bra.

Reglerna för det acceptabla kan innefatta både bilbränder, drogförsäljning, islamisk fundamentalism och att skjuta folk som inte är med på noterna. Å andra sidan, vad är det som är så bra med den ordinarie samhällsstrukturens våta dröm, där underklassen tyst och stilla suger på ramarna, välintegrerad i hopplöshet och utan framtidstro, övervakad av resursstinna poliser?

ÅTER TILL GOTTSUNDA

Hur ser det då ut i det särskilt utsatta Gottsunda rent konkret? En ytlig blick visar en uppdelning i olika små områden som knoppar av sig från en tillfartsled, i alla fall delvis omramade av gröna träd och gräsmattor – höghus, och ibland radhus. Ett köpcentrum med flera affärer och en jätteparkering vid tillfartsledens slut, en kyrka, en simhall, ett bibliotek. Många promenad- och cykelstråk som leder ut mot ett vackert grönområde med koloniloter och fotbollsplan. Det ser rätt bra ut, helt enkelt.

Och så tittar man på kartan och finner en avskiljandets arkitektur.[2] Det är nämligen så att det som poliserna i rapporten tyckte var så besvärligt för att det inte gav dem reträttvägar också betyder att människorna som bor där är separerade från varandra i egna små områden, och separerade från Gottsunda-området som helhet – en helhet som är bortbyggd, så att de olika vägarna och platserna aldrig bildar ett helt Gottsunda. Jovisst, man kan köpa i köpcentret, tillsammans med de andra som köper. Man kan simma med de andra simmande och be i kyrkan med de andra bedjande. Men man kan inte sitta på en bänk utanför sitt hus och iakta och interagera med människor som gör allt detta. Man kan inte se på när grannen odlar på sin kolonilott eller odla själv och utbyta ett par ord med den som cyklar till jobbet. Det finns ingen naturlig helhet. Den här helheten var något som utmärkte t.ex. gamla tiders bondbyar och arbetarstadsdelar, och något som allt mer byggdes bort med de moderna områdena från 50-talet och framåt. Faktiskt är Gottsundas struktur ett paradexempel på en förtryckets arkitektur, till och med cykelvägarna går förbi dörrlösa baksidor på husen och socialt döda parkeringsplatser. Tillfartsleden är ute-

slutande till för trafik. Och det finns gott om internationella studier som visar att den här sortens struktur lägger sten på börda för människor som lever i lågstatusområden – oavsett om det finns gräsmattor och simhallar.

De visar också att vissa gator, vissa fragmenterade områden, blir platser som drar till sig våld och gängbildningar.

Nej, jag tror inte att själva stadsstrukturen är orsaken till de utsatta områdenas problem, och jag tror inte man kan bygga bort klassamhället. Men jag tror att det kräver väldigt mycket av de människor som lever där att övervinna ett förtryck som till och med uttrycks på en så grundläggande nivå som husen de bor i och gatorna de färdas på. Och det visar också att problemen i utsatta områden är inbyggda, rent konkret, i vårt samhälle.

Men det finns så mycket fler underliggande problem, som är uppenbara för vem som helst...Alldeles nyligen hade första avsnittet av filmserien "Vi är Gottsunda" premiär. Här kan man få mer synpunkter på den kriminalitet som det skrivs så mycket om, när unga Gottsundabor pratar om framtiden. "Det finns inget för oss som är över 18 år" säger en ung man, och tillägger att han är den äldste i den grupp som samlats på gatan. Han är 23 år och han varnar: om det inte finns jobb kommer alla de här unga killarna att hänga på gatorna inom några år. En annan kille säger att hälften av de vuxna männen är arbetslösa, och att de unga räknar med samma öde. Så då finns bara kriminaliteten kvar för att få tag på pengar, "dom säljer hasch och skjuter varandra".

Men människor är egentligen oövervinnliga varelser. Det framgår tydligt i filmen, där många pratar om gemenskapen, aktiviteterna och engagemanget för andra människor, som till exempel tar sig uttryck i läxhjälp, ledarskap inom idrotten och mycket annat.

Det är också något som ett samtal med David Wadström, som bott i Gottsunda i tio år, visar. Han är medveten om de svårigheter som finns, och vet också vad som sägs om området i allmänhet. Det finns mycket tyckande om Gottsunda, säger han, och visst är det så att många har det svårt. Hans arbetskamrater i skolköket är invandrarkvinnor som sliter hårt för en dålig lön, de bor trångt med sina familjer och barnen får ingen studiero därhemma – det är klart att de får dåliga resultat och dåliga möjligheter senare i livet.

Gottsunda – höghus i en separat liten grupp. Foto: Imgemar Ehlin/Upplandsmuseet

Men det David berättar är också något annat, precis som filmen om Gottsunda gör. Människor ger inte upp så enkelt inför ett utanförskap och en trängd social situation. I det invandratäta området finns ofta en varm och familjär stämning där människor bryr sig om varandra, ordnar grannskapsfester och bjuder in alla, pratar med varandra i vardagslag. Det är något som infödda svenskar är svältfödda med och en verkligt positiv social upplevelse. Och visst ligger kolonilotterna för sig, men människor är motiverade och söker sig dit och till andra aktiviteter i närheten. Mest är det invandrare som lyckas få den torra och steniga marken att ge ifrån sig grönsaker och blommor säger David och skrattar.

Aldrig någonsin har David känt sig hotad eller blivit utsatt för ett brott, och jag får samma intryck av ett par andra Gottsundabor. Jo, bilbränderna har alla förstås märkt något av – och det är ju onekligen något som väcker uppmärksamhet – men sen är det just inget mer egenupplevt som kan läggas till listan. Det betyder förstås inte att brott och ligism är ett påhitt, men kanske finns det intressen som gärna lyfter fram just kriminalitet, droger och hotfulla gäng, kopplat till invandrare?

Jag är glad att jag pratade med David – det är så enkelt att bara se det negativa. Och det är också enkelt att göra långa listor på vad som måste åtgärdas och fixas, så att man glömmer att samhället i stort saknar ett intresse för verklig problemlösning... Det kan ju inte vara annorlunda med ett kapitalistiskt samhälle som inte har lust att betala bra löner till människor som stä-

dar, röjer, jobbar inom äldreården eller i skolköket, och som inte heller har lust att ge dem som inte längre orkar ett bra liv. Och som dessutom behöver en massa arbetslösa människor som en reserv i beredskap inför nästa tillfälle när de eventuellt kan behövas.

Det är mycket svårare att se att människor kan åtgärda och fixa själva. Det börjar med viljan att odla grönsaker, och initiativet att öppna en liten butik där den inte är tänkt att vara, alldeles nära bostäderna. Det fortsätter med att övervinna avskildheten och prata med andra människor och öppna sin egen grupp för dem, och helt fridsamt göra sociala platser av asfaltytor mellan parkering och köpcentrum, där gamla människor sitter och ser ungdomar göra konst på rullbrädor och vidare till läxhjälp och positiva förebilder... och vem vet vad det kan leda till?

Det verkar som om det finns en potential för människor att återta både den urbana arkitekturen och kontrollen över sina liv, både i Gottsunda och på andra ställen.

[1] Utsatta områden -sociala risker, kollektiv förmåga och oönskade händelser, Polisen, Nationella operativa avdelningen Underrättelseenheten

[2] Uppsalas spatiala kapital. Analyser av täthet, centralitet och urbana stråk, Uppsala Kommun

MARINA WEILGUNI

Framtiden tillhör socialismen!

Kongressen i maj innebar ett stort kliv framåt, åtminstone ideologiskt. En ny frisk partiledning med en helt ny partiordförande såg dagens ljus innan sommaren.

Alla vill naturligtvis att vi ska gå framåt och bli ett politiskt alternativ inför framtiden.

Också här i Västernorrland sker ett intensivt arbete för att stärka partiet. En ny partiavdelning är högsta prioritet och även om resurser nu saknas så planeras bildandet en ny organisation innan nästa val.

Att det inte finns en nu är varken fan eller Trotskijs fel, snarare en organisationsmiss signerad undertecknad, men målet är uppsatt och ska uppnås. Men som den envise kommunist jag nu är så siktar jag på att hitta nya presumtiva medlemmar till att bilda en helt ny partioorganisation under hösten.

Var förresten i kontakt med några politiskt intresserade ungdomar i Ö-vik häromsistens och dom var vänligt inställda till en studiecirkel under hösten. Inte vet jag vart det leder, men gör man inte ett försök så vet man inget!

MODERATERNA I ÖRNSKÖLDSVIK VILL SLÄPPA IN NORDISKA MOTSTÅNDRÖRELSEN PÅ SKOLORNA!

Regeringen går vidare med frågan om politiska partier i skolan. Gymnasie- och kunskapsminister Anna Ekström (S) vill ha en ny lag på plats före valet nästa år, och planerar att inom kort lägga ett lagförslag, rapporterar Ekot.

”Vi jobbar just nu intensivt i regeringskansliet med att lägga fram en lagrådsremiss för att klara ut så att det blir ordning och reda för rektorerna när de vill bjuda in politiska partier till skolan, säger hon.”

Personligen välkomnar jag ett regelverk angående detta. Det har visat sig allt mer nödvändigt i och med svenskar-nas parti och nordiska motståndsrörelsens allt aggressivare politiska retorik. Ja, bara i lilla oskuldsfulla frikyrkonästet Örnsköldsvik, har Nordfront eller NMR om ni så vill etablerat sig de senaste åren. Nu betvivlar jag att aktivisterna utgör de ”vassaste knivarna i lådan”, men ovanför dem finns nog en samling fullblods nazister som styr och ställer över de ”mindre bemedlade” springpojkarerna...

Men moderaterna i bildningsnämnden i Örnsköldsvik som handhar skolfrågorna i kommunen har en egen avvikande hållning:

”Det här låter inget vidare! Ty vem är den som anser sig stå över vad andra ska få ta del av?” skriver moderaterna i ett inlägg 2017-08-14.

Undertecknad försökte förklara i en debattartikel och anförde bland annat:

”Tyvärr finns det partier som skiter i de mänskliga rättigheterna, och det är för att hindra dem från att torgföra sig på skolorna som ett regelverk behövs. Ja, det räcker att tänka på barnen som sitter där med fel religion, fel hudfärg och kanske bara fel hårfärg för att förstå problematiken.”

Moderaternas svar på ovan nämnda fråga är att jag måste åsyfta nåt annat land för i Sverige finns det bara demokratiska partier till höger om vänstern, vilka han nu menar med det?

Man kan fundera över om Ö-viksmoderaterna inte tycker att högerextremism är nåt att yvas över även om dom förespråkar ”den slutgiltiga lösningen”.

Företrädaren medger till slut att det kanske inte är ”speciellt kul” att veta att det springer omkring galningar, typ nazister, som vill skilja familjer från varandra pga. etnicitet eller olika handikapp! Men de står fortfarande frågande inför faktumet att det finns politiska partier med våld på dagordningen i dagens samhälle.

Till slut försöker talespersonen för (M) att bortförklara sig och anför ”Vem går säker om det blir godtyckligt för varje rektor?”

Men vad säger att motsatsen blir bättre? Fritt fram för extremhöger och ett troligt tvärstopp för kommunisterna! Inte är det ett sånt samhälle jag vill leva i...

SJUKPENNING EN RÄTTIGHET

Arbetslöshet och dålig hälsa är den största faran för vårt samhälle. Vare sig nuvarande regering eller den förra har gjort nåt för att stoppa denna karusell om man inte räknar den berömda ”stupstocken” i sjukförsäkringen som ett framsteg. Inte fanken blir folk friskare för att det införs en begränsad tid för sjukersättningen. Sossarna lovade att riva upp denna orättvisa när de kom till makten, men vad har vi sett? Platt intet!

Att lida av en kronisk sjukdom och tillika vara arbetslös är nog den sämsta sits du kan ha i det kapitalistiska tjuvsamhället.

Allt fler anmälda på arbetsförmedlingen kommer direkt från försäkringskassan som inte godkänner deras läkarintyg. Har själv blivit utförsäkrad från försäkringskassan och får således inte

vara sjukskriven för hjärtproblemen längre.

Jag hamnade i kläm med Försäkringskassan, blev sedan utslängd från sjukförsäkringen 2013 när jag varit sjukskriven i ca 3 år för mina hjärt- och kärproblem.

Då återstår endast tre alternativ; att anmäla sig arbetslös och söka A-kassa, att söka försörjningsstöd (tidigare socialbidrag) eller rent av att leva på besparingar. Ja, såvida man inte vill tigga eller försörja sig på brottslig verksamhet. Att dra högvinsten att få ett jobb är det nog få förunnat med en kronisk åkomma.

Men jag hade tur och fick ganska omgående ett s.k. nystartsjobb som kanslist åt RSMH:s lokalavdelning, en förening jag varit stödjande medlem i sen tidigt 1990-tal och tillika varit ordförande i mellan 2000 – 2010.

Jag blev åter igen arbetslös 31 maj 2017, och har sen dess åter sökt A-kassa och hoppas bli beviljad detta. Nu har det gått snart 3 månader och jag har inget hört. Problemet är väntan, och att räkningar ska vara betalda även under den tid som A-kassan sitter och behandlar min ansökan.

Får jag inte A-kassa och tvingas till försörjningsstöd vete fan hur det ska gå eftersom jag är ägare till en äldre fastighet. Den ska avyttras och inga besparingar får finnas på banken innan det överhuvudtaget går att diskutera någon fattighjälp från det sociala. Knappt några undantag medges, man ska ha uttömt alla möjligheter till försörjning. Känns lite kymigt emedan jag lovade farsan på dödsbädden att förvalta den kåk han byggde under sin ungdom och som hela mitt liv ryms i.

Ja nu har jag alltför många år kvar till min pension, och frågan är om man kan överleva på den när den tiden kommer. Men va fanken, vilka val har man i dagens kapitalistiska samhälle...

Ett Kommunistiskt parti värt namnet är nog det enda alternativet för oss arbetslösa och kroppsligt stukade. Pengar saknas inte i samhället, men dock ett demokratiskt system där våra gemensamma tillgångar fördelas efter principen, ”av var och en efter förmåga till var och en efter behov” samt en skvätt empati. Låt oss gemensamt jobba för detta!

MATS HEDELL

EU och antikommunismen

På webbsidan In Defence of Communism (en utmärkt sajt, som rekommenderas varmt) står det att läsa att det den 23:e augusti ska det hållas en antikommunistisk konferens i Estland. Den är organiserades av EU tillsammans med Estland. Konferensen kallades för 'International Conference on the European Day of Remembrance for victims of communism and nazism'.

Konferensen baserades på en resolution som EU-parlamentet tog i april 2009, och som går ut på att likställa kommunismen med nazismen och som nämner att båda ideologierna är totalitära ideologier. Detta är totalt absurt för den som har läst om kommunismen som ideologi. Denna konferens är ett av många försök att revidera historien till borgerlighetens, imperialismens och kapitalismens fördel, oavsett hur ologiska felaktigheterna är och kommer att vara.

Nazismens ideologi går ut på att det finns "herrefolk". Den ariska och germanska rasen utgörs enligt nazismens ideologi av ett herrefolk och är därför överlägsen vissa raser (undermänniskor – slaver, ryssar med flera). Dessa raser ska enligt nazismen inte blandas med varandra och den ariska rasen ska hållas ren från 'smutsig' blod. Andra raser (som judar, svarta romer, människor med annan åsikt, psykiskt sjuka människor med flera) skall utrotas eller göras till slavar till herrefolket. Hela den nazistiska ideologin utgår från en ständig kamp mellan raser.

Ingen kan någonsin hitta en sådan ideologi hos kommunismen. Men i den kapitalistiska ideologin kan man finna delar av den ideologin. Borgarna har samma tänk som nazismen. Borgarna – överklassen – anser att det är naturligt att det finns ett herrefolk som har makten över underklassen.

Lebensraum (livsrum) var ett sätt för nazisterna att expandera österut. Men begreppet är gammalt och har rötter från en lång tysk historisk orientering österut. Kapitalismen och imperialismen har alltid haft, och har ännu, en vilja att expandera och invadera länder med rika naturtillgångar. Allt medan kommunismen enbart vill expandera sin ideologi till arbetarklassen i andra länder. Nazismen vill betona nationalismen. Kommunismen har en motsatt uppfattning – internationalismen.

Kapitalistiska företrädare och borgerligheten nämner att både kommu-

nism och nazism är för statlig planering och totalitarism. Detta är totalt felaktigt. Kommunism utgår från arbetarmakt, från den lilla människan på fabriken, eller på åkern, i kassan i affären och vidare uppåt. I en fullständig demokratisk ordning. Nazismens utgår från överheten – en ideologi som bygger på att överheten har makten, något som också härrör kapitalismen. Hitler sa så här: "Kapitalisterna har arbetat sig upp genom sin duglighet och de har rätt att leda, därför att de har särat sig från mängden och enbart det bevisar att de är högresta." Han ansåg att arbetarna inte begriper sig på något, och att de som leder industriföretag abso-

terna. Arbetsläger och fängelser fanns före revolutionen 1917. Och före nazismen. Den ryska tsaren och de ryska borgarna deporterade hundratusentals fångar till Sibirien. Även den amerikanska regeringen använde koncentrationsläger och deporterade hundratusentals människor av urbefolkningen både före och efter 1900-talet t.ex. till Florida. Än idag finns det arbetsläger i USA. Privata sådana. Kriminella fångar arbetar t.ex. med att reparera vägarna. Allt säljs på entreprenad. Även fångarnas arbete.

Kärnan i all socialism och kommunism är jämlikhet och arbetarmakt. Kommunismen strävar alltid efter jäm-

lut inte skulle tolerera att arbetarna tog över. Här ser vi den tydliga kopplingen mellan kapitalism och nazism.

Kommunismen har också beskyllts för att ha koncentrationsläger, som de har kopierat från nazismen. En kommunistisk ideologi som är baserad på jämlikhet, arbetarmakt och humanism talar ingenstans i ideologin om några koncentrationsläger. Eller att vissa raser ska utrotas, eller att människor med en annan åsikt ska sättas i koncentrationsläger. Det finns socialistiska länder som emellertid har haft och troligtvis fortfarande har arbetsläger och fängelser. Dessa arbetsläger och fängelser är till för kriminella och för människor som är fiender till socialismen. Människor som är fiender till socialismen arbetar genom terrorism, samhällsomstörtande verksamhet, underrättelseverksamhet för främmande land eller på uppdrag av en kriminell kapitalistisk expansion av naturtillgångar, nazism, etc. Koncentrationsläger uppfanns emellertid inte av nazis-

likhet. Detta förkastas totalt av nazismen – men även kapitalismen.

Så kommunism är motpolen till nazismen. Men kapitalismen och nyliberalismen har mer likheter med nazismen än vad kapitalismens företrädare vill erkänna. Emellertid är de väl medvetna om detta. Det är därför de försöker likställa kommunismen med nazismen.

Det finns även fascistiska och nynazistiska företrädare som vill visa på att kommunismen går kapitalismens ärenden. Vilket också är totalt förnuftsstridigt. Detta påstående är även desinformation för att vilseleda den omedvetna arbetaren till kapitalismens och överhetens förmån.

KERSTIN STIGSSON

Sverigedemokraterna är största parti bland arbetare

Den 29 juni publicerades SVT:s och Novus så kallade Väljarbarometer. I den framkommer några intressanta fakta. Som alltid ska man ta opinionsundersökningar med en nypa salt, men de ger ändå en fingervisning om i vilken riktning utvecklingen går.

Det mest iögonfallande är att Sverigedemokraterna nu med råge är Sveriges andra största parti i och med att man placerar sig på 20 %, fyra procentenheter före Moderaterna. Man är alltså bara sju procentenheter bakom Socialdemokraterna. Vad gäller partiernas övriga stöd finns inga större överraskningar. Vad som dock är extra viktigt för kommunisterna är att Sverigedemokraterna nu är det största partiet bland arbetare. Nästan 30 % av alla arbetare stödjer Sverigedemokraterna, medan exakt 24 % stödjer Socialdemokraterna. Nämnas bör att de intervjuade själva fick säga vilken samhällsklass de upplevde sig tillhöra, vilket gör det hela mindre exakt.

Kommunisterna har hittills inte förmått förändra detta, utan utvecklingen har gått i den här riktningen väldigt länge. Det är dock ingen enkel sak att ändra på och utvecklingen är oerhört komplicerad. Ofta hör man att arbetarväljarna går till Sverigedemokraterna eftersom de inte upplever att någon annan tar deras oro på allvar, eller att Sverigedemokraterna skulle vara ett missnöjesparti och arbetarna vill uttrycka sitt missnöje. Vi kan konstatera att såna enkla förklaringar inte leder oss någon vart.

Det första misstaget som man inte får göra är att betrakta arbetarklassen statiskt och mekaniskt – den är stadd i ständig förändring. Till arbetarklassen sluter sig andra grupper och arbetare lämnar sin klass och rör sig vidare. Detta vill jag börja med att kommentera.

När den svenska arbetarklassen först uppstod i Sverige i och med att industrialiseringen tog fart i slutet på 1800-talet utgjordes arbetarklassen av tidigare lantarbetare som tog arbete inom industrin. I kamp mot kapitalisterna vann den svenska arbetarklassen en stark klassmedvetenhet, samt utvecklade en väldigt kraftfull politisk kultur. Den tidiga svenska arbetarrörelsen uppvisar åtskilliga exempel på medvetenhet och

kampvilja. Bara det att Sverige var världens strejktätaste land under 30-talets första hälft styrker detta. I takt med att arbetarklassen växte kunde den börja reproducera sig själv, de klassmedvetna och organiserade arbetarnas barn blev i sin tur arbetare och fick klassmedvetenheten med modersmjölken. På fabriker fanns arbetarnas politiska kultur representerad, bland annat i form av fackföreningar och partier. I bostadsområdena fanns den representerad i form av bland annat konsument- och bostadskooperativ, men naturligtvis även genom partierna. På fritiden fanns

betarpartierna i valet 1976 endast hade 71 % av den urbana arbetarklassens röster, medan Centerpartiet räknade 18 % av dessas röster.

Innan vi går vidare till nästa stycke, är det viktigt att komma ihåg att detta innebär en allvarlig uppluckring av klassmedvetenheten hos arbetarklassen. Samtidigt som nya grupper sluter sig till arbetarklassen, börjar nedmonteringen av arbetarrörelsens organisationer. Fackklubbarna försvinner, bildningsförbunden och biblioteken lägger ner, kooperationen försvagas och så vidare. Det är en process vi känner alltför väl.

Möjligheterna att skola in de nya arbetargrupperna är alltså inte desamma som tidigare. Detta gäller också för den invandrade arbetskraft som kom till Sverige under denna period. Nästan 30 % av de arbetare som kom till Sverige hade fäder som varit bönder. Hela 54 % av de grekiska invandrarnas fäder var bönder, endast 2,7 % av grekernas fäder var yrkesarbetare. Dessa nyanlända arbetare hamnade oftast i de största industrierna,

kring de större städerna. Det säger sig självt att klassmedveten inte heller här var hög.

Ytterligare en aspekt som man måste ta hänsyn till, som Gunnar Persson nämner i sin artikel Den svenska arbetarklassens förändrade sammansättning och de borgerliga arbetarväljarna (härifrån är ovanstående uppgifter hämtade), är hur industrin i Sverige utvecklades under 60- och 70-talet:

I de tio län, där LO-medlemskapet uppgick till mer än 20 % av befolkningen, sjönk industrisysselsättningen i alla län utom ett mellan 1960 och 1970. I de fjorton län däremot, där LO-medlemskapet utgjorde mindre än 20 % av befolkningen, ökade industrisysselsättningen i alla utom tre.

I de områden som tidigare varit präglade av industri hade arbetarna en högt utvecklad politisk kultur (även om utvecklingen av den politiska kulturen påbörjats), kommenterar Persson. Genom att bygga upp nya industrier där detta inte fanns, kunde man på ett rätt enkelt sätt undvika arbetarrörelsens

**DET HANDLAR
OM KLASS!**

idrottsföreningar och bildningsförbund. Arbetarnas klassorganisationer fanns överallt. Denna utveckling ledde till att de två vänsterpartierna i riksdagen lyckades samla 87 % av den urbana arbetarklassens röster i valet 1960.

Därefter tar en annan utveckling vid. På 60-talet tar sig bönderna, av olika anledningar, in till städerna och tar jobb vid fabriker. De som nu kommer från landet är framför allt söner till bönder som inte kan driva jordbruket vidare, till skillnad från de lantarbetare som i industrialiseringens gryning kommit att utgöra arbetarklassen. De som nu kommer in till städerna, kommer från en närmast småborgerlig bakgrund, där Centerpartiet var det naturliga valet av parti. Det visar sig tydligt i arbetarklassens röster. 80 % av de arbetare vars fäder också var arbetare, röstade i valet 1976 på arbetarpartierna, medan endast 46 % av de arbetare vars fäder var bönder, röstade på arbetarpartierna. Hela 39 % av denna del av arbetarklassen röstade på Centerpartiet. Det förklarar också varför ar-

institutioner och politiska kultur. Man rekryterade arbetare ur icke-klassmedvetna skikt. De nya arbetarna tog givetvis med sig helt andra värderingar till arbetsplatsen, eftersom de hade med sig helt annorlunda värderingar hemifrån.

Den här utvecklingen skedde inte bara i Sverige, utan även i exempelvis Frankrike. I sin bok *Front National* skriver Sebastian Chwala om i princip samma utveckling. Ännu tydligare än i Sverige fanns det i Frankrike så kallade högborgar för arbetarklassen, där kommunistpartiet (PCF) hade förkrossande stort stöd. Dessa återfinns exempelvis fortfarande i några av Paris förorter, där PCF fortfarande har några borgmästare och i Lorraine, där den franska stålindustrin tidigare var centrerad. Där var de franska arbetarnas politiska kultur högt utvecklad. De nya industrier som etablerades i Frankrike på 80-talet anlades på andra ställen än där PCF var starka och man rekryterade ofta tidigare bönder till dessa. Dessa nya arbetare, konstaterar Chwala, var inte intresserade av solidaritet och gemenskap, utan var fokuserade på att klättra, på att ta sig fram och de var övertygade om att alla var sin egen lyckas smed: jobbar man hårt blir man också belönad därefter. Denna arbetsmoral hade man lärt sig som bonde, då den ekonomiska verksamheten var centrerad kring familjeföretaget, och den förde man nu med sig in i fabriken, vilket ledde till att man identifierade sig med företagsledningen istället för med arbetskamraterna. Chwala skriver följande om detta:

För de högerinriktade arbetarmiljöerna, som exempelvis de arbetare som finns i regioner som aldrig omfattats av och aldrig delat vänsterns värdekodex är en röst för Front National inget brott med den dittillsvarande medvetenheten, eftersom arbetarna instämmer i det centrala (småborgerliga) innehållet i partiets program.

Avsaknaden av arbetarnas politiska kultur gjorde att de småborgerliga uppfattningarna som de nya arbetarna förde med sig in i fabriken kunde florerar, de mötte inget organiserat motstånd från de sedan tidigare etablerade arbetarna. Om detta skriver Chwala:

Därefter [1973] började samhörigheten med arbetarklassen att försvinna. 1978 visade demoskopiska undersökningar redan en stark oro som gick hand i hand med känslan av att samhället var på väg in i en kris. Viktiga faktorer för bevarandet av [klass]medvetandet var för Michelat och Simon [franska forskare] existensen av relativt enhetliga och solidariska kollektiv på lägre nivåer (företag, kvarter) och ex-

istensen av starka organisationer (fackföreningar, partier) som kunde göra arbetaridéer gällande i det politiska och sociala rummet och som arbetarna kände förtroende för.

Åter till Sverige. Klassmedvetenheten är lägre än någonsin hos de svenska arbetarna, den har försvagats av ett flertal anledningar, varav några beskrivits ovan. Individualismen har aldrig haft ett större genomslag än idag, vilket naturligtvis präglar arbetarklassen, som delvis kommer från miljöer som delar denna inställning. Det är också viktigt att betona att den här utvecklingen mot en alltmer högerorienterad arbetarklass gått och går hand i hand med kommunismens och arbetarrörelsens avorganisering. Där arbetarna själva tidigare kunde lotsa in nya arbetare i arbetarrörelsen finns idag ett politiskt vakuum, vilket ytterligare spår på högertenden- sen.

Ytterligare en aspekt som är viktig är borgarnas ideologiska offensiv, som på allvar tog sin början på 70-talet, när Svenska Arbetsgivareföreningen (dagens Svenskt Näringsliv) inledde sin ideologiska motoffensiv på allvar. Detta har naturligtvis också bidragit till den situation vi har idag. Det är helt enkelt många faktorer som spelar in i utvecklingen.

HUR SER DET DÅ UT IDAG?

Opinionsundersökningarna är naturligtvis relativt ytliga, eftersom de inte analyserar något på djupet, men mycket information kan bland annat hämtas från statistiken kring det senaste valet (även om den har tre år på nacken). I boken Svenska väljare, där statistiken kring det senaste valet samlats, är det tydligt att Sverigedemokraterna går framåt bland arbetarna. 15 % av industriarbetarna och 18 % av gruppen "övriga arbetare" röstade för Sverigedemokraterna. För Vänsterpartiet röstade 11 % av industriarbetarna och bara 6 % av de "övriga arbetarna". Detta säger oss först och främst att Sverigedemokraterna är populärare än Vänsterpartiet bland arbetarna. När man tittar på själva valdeltagandet hos dessa grupper blir det ännu intressantare. 24,6 % av alla industriarbetare och 17,8 % av de "övriga arbetarna" röstade inte alls.

I valet 2014 röstade 53 % av alla

LO-an slutna på Socialdemokraterna, medan 15 % röstade för Sverigedemokraterna. Dessa siffror har naturligtvis förändrats något sedan dess. I den partisympatiundersökning som SCB gjorde i maj framgår att 44,7 % av de anslutna LO-arbetarna stödjer Socialdemokraterna och 21,3 % stödjer Sverigedemokraterna. Hur ser då valdeltagandet ut? 22,5 % av alla LO-medlemmar valde att helt enkelt stanna hemma, vilket innebär att gruppen LO-medlemmar som inte röstade (fortfarande) är större än den som stödjer Sverigedemokraterna.

Vi går vidare. Vi måste konstatera att Sverigedemokraterna har ett stort stöd hos arbetarklassen, men det vore att göra det för enkelt att bara stanna där. Vilka arbetare stödjer då vilka partier? Inte heller på dessa frågor ger opinionsundersökningarna några svar, utan vi får gå tillbaka till den eventuellt inaktuella valstatistiken i Svenska väljare. Vi har redan kommenterat det stöd som Socialdemokraterna och Sverigedemokraterna hade i LO-kollektivet; tittar vi på de oorganiserade arbetarna blir resultatet ett helt annat. 19 % av de oorganiserade arbetarna röstade på Socialdemokraterna och 10 % röstade på Sverigedemokraterna. Skillnaden är alltså inte alls så stor som tidigare. Det parti som dock överlägset vinner i den här kategorin är Moderaterna med 32 % av de oorganiserade arbetarnas röster. Tittar vi närmare på SD-väljarna, blir detta mönster än tydligare. På frågan om vilket fackförbund som SD-väljarna tillhörde svarade 29 % att de tillhörde LO, 11 % att de tillhörde TCO och sex procent att de tillhörde SACO. En procent hamnade under kategorin "Annan". Dessa procentenheter utgör tillsammans 47 %. De resterande 53 % var oorganiserade. För ett parti vars väljare 2014 bestod av 46 % arbetare är det anmärkningsvärt.

Vad kan vi dra för slutsatser av detta? Med förbehållet att statistiken är tre år gammal är det tydligt att de arbetare som röstar på Sverigedemokraterna tillhör de mest reaktionära arbetargrupperna, de som i högst utsträckning står utanför den organiserade arbetarrörelsen och alltså i minst utsträckning nås av arbetarnas politiska kultur. I den mån ett fackföreningsmedlemskap kan användas som mått på (klass)medvetenhet är det tydligt att arbetarna som återfinns hos SD är de minst klassmedvetna. Undersökningarna (SCB:s och SVT/Novus) ger lite olika bilder av situationen, men både Svenska väljare och SCB:s undersökning ger vid handen att Social-

**Lyssna på Radio Kommunist
Varje fredag 18 -19.00
www.kommunist.se
Telefonnummer till studion
040-437070**

demokraterna ännu dominerar bland de organiserade arbetarna och att dessa fortfarande besitter i alla fall ett uns klassmedvetenhet.

Bland industriarbetarna var det rätt många fler som röstkolkade än som röstade på Sverigedemokraterna och bland de ”övriga arbetarna” var det ungefär lika många som röstkolkade som röstade på Sverigedemokraterna. Det var även ingen avgrundsdjup skillnad mellan andelen industriarbetare som röstade på Vänsterpartiet och Sverigedemokraterna. Det är givetvis svårt att veta vad som fick dessa arbetare att röstkolka, men man måste i alla fall anta en generell uppgivenhet inför hela det politiska systemet, som det dock är värt att notera inte tog sig uttryck i stöd för Sverigedemokraterna. Det man nu måste fråga sig är huruvida de röstkolkande industriarbetarna eller de sverigedemokratiska industriarbetarna är mest benägna att stödja det kommunistiska partiet – och hur kan de lockas att göra detta?

Det är ingen fråga som den här artikeln kan svara på, men det är för oss klart att det kommunistiska partiets politik inte får anpassas till de hörgervindar som blåser. Sveriges Kommunistiska Parti har tidigare tagit tydlig ställning i frågan, i exempelvis debatten mot Kommunistiska Partiet och det kongressuttalande i asyl- och flyktingfrågan som partiet antog på vår senaste kongress. I vilket fall som helst är det uppseendeväckande att fokus så ensidigt hamnar på de arbetare som går till Sverigedemokraterna istället för på de arbetare som helt enkelt skiter i hela valspektaklet.

En minst lika viktig fråga som kommunisterna i Sverige måste försöka besvara är:

Är det rimligt att rikta så mycket fokus på Sverigedemokraternas arbetarväljare, när de mer klassmedvetna och progressiva arbetarna fortfarande finns hos Socialdemokraterna? Har vi inte större chans att vinna dessa med en korrekt kommunistisk politik?

VAD KAN OCH MÅSTE KOMMUNISTERNA GÖRA?

Det första kommunisterna måste göra är att skapa sig en så klar bild som möjligt av situationen. Vilka grupper och skikt som stödjer vilket parti (om de nu alls gör det). En sån undersökning måste ligga till grund för utarbetandet av en strategi och en taktik för inte bara motarbetandet av Sverigedemokraterna, utan för stärkandet av det kommunistiska partiet i sig. Utan undersökning, ingen rätt att tala, ska någon nån gång

ha sagt.

I allmänhet gäller det för kommunisterna att återge arbetarklassen dess klassmedvetande. Det låter sig lätt sägas, men man kommer inte ifrån det. Klassmedvetandet uppstår uppenbarligen inte automatiskt och mekaniskt hos arbetare bara för att de är arbetare,

Klassmedvetandet måste och kan bara utvecklas i arbetarnas kamp, i upplevelsen av den egna styrkan och den egna potentialen.

oavsett hur missnöjda de är. Det måste tillföras utifrån, av det kommunistiska partiet. Klassmedvetandet måste och kan bara utvecklas i arbetarnas kamp, i upplevelsen av den egna styrkan och den egna potentialen. Därför kan vi aldrig tillåta oss själva att anpassa oss efter klassen, speciellt inte den mest reaktionära och icke-klassmedvetna delen av arbetarklassen, det vore att kapitulera. Det är istället dags för oss kommunisterna att på allvar ta tag i frågan om socialismen – den är aktuell här och nu. Den strategi och den taktik som partiet utvecklar får inte avvika från den socialism vi vill uppnå, utan varje steg framåt som det kommunistiska partiet tillsammans med arbetarna och de andra utsugna skikten tar, måste vara steg på vägen mot socialismen. Vi måste i både ord och handling visa arbetarklassen att de reformistiska och borgerliga partierna – här ingår givetvis Sverigedemokraterna – och deras försök att övertya arbetarna om att en kapitalism med mänskligt ansikte är möjlig är och förblir ett stort hyckleri.

Kommunisternas arbete bland folket måste intensifieras. Kommunisterna måste arbeta inom fackförbunden, eftersom de utgör de största klassorganisationerna som arbetarklassen har. Därifrån utgår också en stor del av den politiska kultur som arbetarklassen ännu har kvar. Kommunisterna måste arbeta i arbetarnas och de utsugna skiktens bostadsområden, i skolorna och på universiteten. Överallt måste vi genom aktion och information söka få arbetarklassen att spränga kapitalismens ramar. Den kamp vi för idag för de omedelbara kraven kan aldrig skiljas från kampen för socialismen, de båda går hand i hand.

För att verkligen lyckas med detta har vi några viktiga frågor vi måste svara på. En av dem gäller organiserandet av unga manliga arbetare. Dessa utgör

i stor utsträckning Sverigedemokraternas arbetarbas, samtidigt som dessa är de som sett de absolut största försämringarna i sin situation, med exempelvis osäkra anställningar (de har det i absoluta tal inte sämre än kvinnorna i samma åldersgrupp, men försämringen för männen har varit markantare än för kvinnorna), som Lovisa Broström visar i sitt bidrag till boken Sverigedemokraternas svarta bok. Med möjligheten för arbetsköparna att stapla provanställningar på varandra, använda sig av sms-jobb och hyra in bemanningsföretag har situationen för de unga manliga arbetarna radikalt förändrats. Få är kvar på jobbet en längre tid, vilket radikalt förändrar förutsättningarna till organisera dessa arbetare fackligt och få in dem i arbetarrörelsen. Denna fråga måste kommunisterna lösa. En måhända svag ljusglimt är det faktum att Vänsterpartiet kunde attrahera fler manliga förstagångsväljare (9 %) än Sverigedemokraterna (5 %) i valet 2014.

En annan, minst lika viktig fråga, handlar om kvinnorna. Det är allmänt känt att Sverigedemokraterna är ett mansdominerat parti och att de kvinnliga arbetarna inte alls söker sig dit i samma utsträckning. De söker sig dock inte heller till kommunisterna, vilket innebär att vi gör lika stora fel när vi inte lyckas locka dessa kvinnor till oss, som när vi inte lyckas locka de röstkolkande industriarbetarna till oss. Denna fråga måste kommunisterna också lösa.

För att kunna möta dessa utmaningar och för att kunna svara på de frågor som verkligheten ställer oss gäller det för kommunisterna att stärka det kommunistiska partiet. Kommunisterna måste stegra sitt arbete i fackföreningarna, de största klassorganisationerna arbetarklassen har, för att där rekrytera de mest medvetna, mest drivna och mest eftertänksamma arbetarna till det kommunistiska partiet. Kommunisterna måste arbeta i områdena där arbetarna bor, visa att det inte bara går att bekämpa både dålig standard och hyreshöjningar, utan också att bygga upp en kraftfull politisk kultur i arbetarområdena. Samma politiska kultur måste kommunisterna kämpa för att införa på universiteten och i skolorna; en kultur av motstånd och självförtroende som manar till kamp inte bara mot nedskärningar, utan även för socialismen.

ANDREAS SÖRENSEN

Bostadsbristen skjuter i höjden i Sverige

Väntetiden för att få tillträde till hyreslägenheter genom Stockholms bostadskö har blivit allt längre. Kötiden har nästan blivit ett år längre än tidigare inom loppet av ett år, rapporterar "The Local."

Enligt uppgifter från Stockholms bostadsförmedling passerades vid årsskiftet för första gången någonsin halvmiljonstreckat avseende antalet människor som då var uppskrivna på väntelistan för en lägenhet. Denna siffra har nu stigit till 578 366, vilket är en rekordnotering.

The Local rapporterar också att det enligt beräkningar från juli månad i år skulle ta flera årtionden att tjäna ihop pengar till förstahandskontrakt i Stockholms centrala delar såsom Vasastan, 23,2 år och Kungsholmen, 21,2 år.

Väntetiden för ett förstahandskontrakt i Stockholms förorter är även den lång: Husby, 12,6 år och Rinkeby, 10,3 år.

– Trenden har gjort sig gällande under lång tid. Bostadskön i Stockholm växer årligen i genomsnitt med 8-9 procent, säger marknadsföringschefen Marika Nordström.

Redan förra året skrev Hyresgästföreningen att Malmö varje år har ett byggunderskott på 1 100 bostäder. Enligt rapporten "Bostadsbristens

landskap- Kalla fakta om folk och hus i Skåne 2016" har Malmö under de senaste tio åren i genomsnitt ökat sin befolkning med 5 000 personer. Detta samtidigt som årstakten för byggda bostäder legat på 1 100. Det finns enligt rapporten ett glapp mellan tillgång och behov på bostadsmarknaden som blir allt större för varje år. Rapporten betonar också att de bostäder som byggs oftast har för hög hyra. Ungdomar nämns som den grupp som har svårast med att komma in på bostads-

marknaden. I rapporten konstateras att det i Malmö behöver byggas 2 362 nya bostäder per år.

Utvecklingen på bostadsmarknaden i Göteborg ser likadan ut som i Stockholm och Malmö. Vad som är uppenbart för de flesta är att bostadsbyggandet måste öka. De som inte förstärker detta är regeringen, den så kallade oppositionen och storbankerna, som alla förespråkar det kapitalistiska systemet.

CHARLIE PAULSSON

Rumänien köper vapen för 11,3 miljarder dollar

Rumänien, ett land vars fattiga medborgare man kan träffa vid snart sagt varje svensk ICA-handel, Lidl och tunnelbanestation, köper vapen för över elva miljarder dollar, motsvarande drygt 92 miljarder svenska kronor.

Man ska dessutom köpa Patriot-missiler för närmare fyra miljarder dollar från USA. Allt enligt Associated Press (AP) och New York Times.

Av uppgifterna framgår inte om kostnader tillkommer för underhåll, reservdelar, utbildning och träning av personal.

Beställningen görs av ett av Europas fattigaste länder med ca 20 miljoner invånare. Betalningen beräknas kunna ske inom en tioårsperiod. Leverans och

installation av vapensystemen sker säkert tidigare eftersom det ju brinner i knutarna.

Enligt gängse schizofren Natopropaganda sker "investeringen" i amerikanska vapen för att, som det heter, förhindra det allt aggressivare Ryssland från att angripa allt ifrån Nordnorge, Gotland, Polen och de baltiska länderna, till diverse Natoländer i Sydeuropa. Detta alltmedan de goda Natokrafterna närmast motvilligt tvingas till "stabiliserande" krig och ockupationer i Asien, Mellanöstern och Afrika.

Detta medan rumäner i gemen flyr landet och dess romska befolkning sedan länge i ur och skur tillbringar sina dagar som tiggare på våra gator och torg.

Konsekvensen av detta orimliga beslut är rimligen att andra, mer angelägna sociala investeringar i sådant som utbildning, hälsovård och nya arbetstillfällen åsidosätts. För en utomstående ser det hela ut som ett cyniskt spel att tvinga ett fattigt land att skuldsätta sig genom köp av amerikanskt krigsmateriel – för att i sin tur bättra på USA:s katastrofala handelsunderskott.

De satsade miljarderna ska uppenbarligen göra Rumänien till ett land med Europas bäst försvarade arbetslösa, hemlösa och tiggare.

NYHETSBANKEN

Låt det inte bli tyst – regeringens flyktingpolitik är en skam för Sveriges arbetarklass

Minns ni år 2015, när flyktingströmmarna nådde Europa? Vi förfärades över bilder från Medelhavet, där hundratals människor trängdes i överlastade, dåliga båtar på väg från Turkiet och Afrika mot Grekland, Malta och Italien. Många kom aldrig fram, och bilden av den chockade polismannen som stod med ett barnlik i famnen på en turkisk strand kablades ut över världen, ön Lampedusas borgmästare grät och vädjade till oss alla, och människor stod beredda med sin solidaritet för att ta emot dem som överlevt flykten. Från stränderna i Sydeuropa vandrade flyktingarna vidare till fots mot hägrande länder som Tyskland och Sverige. De kom från Syrien, Iran, Afghanistan, Somalia, Libyen och tusen andra ställen där deras liv blivit en mardröm, och de ville till platser där de kunde få arbete, där deras barn kunde få gå i skolan och leka utan skräck för bomber. De sov på marken i tillfälliga läger och saknade alla bekvämligheter, men de hade hoppet kvar.

Men tiden gick och makthavarna svetades över vad som behövdes, och nyheten bleknade. Länder på vägen från stränderna och till målet stängde sina gränser med taggtråd och internerade flyktingar i läger. Det diskuterades i EU. Sverige tog ju sitt ansvar, sa statsministern, men andra länder gjorde inte det. Och om andra inte gör vad de ska, då ska ju Sverige inte göra mer än sin absolut rättmätiga del. De människor som blir över och går under i hanteringen är förstås inte Sveriges ansvar, utan de andras, de som inte gör sitt. I klartext: Moral beror av vad andra gör. Var solidarisk bara om du tvingas till det.

Och samtidigt visades flyktingar upp som körts i buss till ett avsides beläget boende i Norrland och vägrade gå ur transporten, otacksamma som de var. Att det för människor från heta, myllrande ökenstäder måste ha verkat som om de hamnat i en surrealistisk och otroligt skrämmande verklighet var det ingen som brydde sig om. Det kom också berättelser om slagsmål och hot på boenden, och det ordades allt mindre om humanitet och empati. Och senare blev det tyst, kompakt tyst. Då och då skriade en rasist i tystnaden. Miljöpartiets språkrör ströp sitt samvete offentligt och gick med på en restriktiv flyktingpolitik. Och där stan-

nade det hela. Det stannade med avvisningar, stängda gränser, medietystnad, massiv okunskap och underliga, djupt förkastliga överenskommelser med andra länder. Där stannade vi och där står vi nu.

Arif Moravi är en av de ensamkommande unga flyktingarna i Sverige idag. Han lever som papperslös här, men har ändå vågat föra deras talan offentligt.

Bakom tystnaden finns människorna. Så här berättar Arif Moradi, som kom till Sverige för tre år sedan, 16 år gammal:

– Jag kommer från Afghanistan som är ett land i krig. Jag och min familj tillhör hazarerna, som är en folkgrupp som förföljs skoningslöst där. Varför? Det går långt tillbaka, till motsättningar mellan pashtunerna som utgör huvuddelen av Afghanistans befolkning och hazarerna. Emiren Abd-rahman genomförde en etnisk rensning på 1800-talet, där hans trupper dödade alla hazarer i vissa provinser, upp till 65 % av hela den hazariska befolkningen. Hazarer är alltid otrygga i Afghanistan, man kan dödas utan någon som helst orsak. Och man har inga rättigheter – jag hade till exempel aldrig gått i skola innan jag kom till Sverige. Min familj bestämde sig för att fly efter att min pappa hade dödats, det var mamma, mina syskon och jag. Idag har jag ingen familj längre – jag tappade bort dem på gränsen mellan Pakistan och Iran och hur jag än har försökt hitta dem så har ingen sett dem, ingen vet vad som hänt dem. Jag smugglades till Tyskland av människosmugglare som min mamma hade betalat och sen kom jag vidare till Sverige tillsammans med tre andra. En hade en bror som hjälpte oss.

Det här är bara ett av alla öden. Unga människor har förlorat familj och vänner, i många fall sett dem dö framför sina ögon. Familjer har tömt sina resurser i händerna på giriga smugglare. De har lämnat sitt land. En del av dem tog sig ända hit genom otroliga svårigheter, och många av dem sitter idag och väntar på det sista samtalet på Migrationsverket, som ska förpassa dem tillbaka till stället de flydde från. Visserligen förpassas en del också till ett ställe de aldrig satt sin fot i, eftersom de redan var flyktingar i annat land, t.ex. hazarer som flytt till Iran

och nu skickas till Afghanistan. Det är en ganska vanlig situation, där hazariska familjer flytt från förföljelsen och försökt bygga upp ett liv i grannlandet – barnen är födda där och har inte längre någon anknytning till Afghanistan. Att det främst är tonåringar och unga män som flyr vidare beror på att det är de som jagas av den iranska polisen för att skrivas in i armén och bli kanonmat i kriget i Syrien. Kvinnor, medelålders och äldre män stannar kvar och försöker hanka sig fram på svartjobb med svältlön istället.

Men det är ju bara petitesser. Avvisningarna trappas upp nu, fort ska det gå, effektivt ska det vara, vi måste bli av med en massa folk som kan vara terrorister, ekonomiska flyktingar eller helt enkelt bara vilka som helst, fast alldeles för många. Så därför har Sverige och EU tecknat ett skammens avtal med Afghanistan. Varje år betalar EU mellan 1,2 och 1,5 miljarder euro till Afghanistan för att ta emot flyktingar som avvisas från Europa. Läs detta en gång till. Till ett land i kaos, där bombarna exploderar dagligen, där fundamentalistiska islamska terrorgrupper härjar som de vill med regeringens goda minne, där lag och ordning bara är tomma ord och där människor förföljs för sin etnicitet, där kvinnor har noll och inga rättigheter, där en viss religion är påbjuden vid risk för dödsstraff, dit betalar EU miljarder. Varje år. Och vi är med för att vi ska bli av med invandrare från Sverige.

Det kan vara svårt att fatta hur mycket pengar det är. Det är exempelvis cirka 150 000 dagisplatser under ett år. Eller ungefär 40 000 människor med en årsinkomst på omkring 250 000 kronor och tillkommande arbetsgivar- och sociala avgifter. Det är alltså vad det varje år är värt för EU att skicka människor till döden. Det är bödelslönen från Europa.

Och vad gör bödlarna med pengarna? Använder de dem för att skapa ett tryggt och rättvist samhälle kanske?

– Korruption är det normala, säger Arif. Pengarna går rakt ner i regeringens och tjänstemännens egna fickor. De har flotta villor i Dubai och unnar sig ett lyxliv samtidigt som de släpper loss talibanerna på hazarer och olikänkande. Just nu får till exempel den islamistiske krigsherren Gulbuddin Hek-

matyar leva öppet i Afghanistan efter att ha varit svartlistad och hållit sig gömd i nästan 15 år. Han sägs vara för fred just nu, men det är tydligt att det bara är ett svepskäl för att förstärka den sunnimuslimska terrorismen mot resten av befolkningen. Lag och ordning är det inte tal om...det är fundamentalisterna som bestämmer. Jag kan ge ett exempel: Utanför en moské ropade plötsligt en imam att en ung kvinna hade bränt Koranen. Hon slets bokstavligen i stycken av en rasande folkmassa, och sedan körde man bilar över hennes lik... Ingen hade sett henne bränna Koranen, ingen visste mer än det imamen skrek. Polisen tittade bara på. Det är så lag och ordning ser ut i Afganistan idag. Det är sharia-lagen som gäller.

Flyktingläger i Ketermaya. Foto: World Bank photo collection/cc by-nc-nd 2.0

Men det är inte bara Afghanistan som får EU-pengar. Turkiet inkasserar 6 miljarder Euro totalt för att stoppa flyktingar på väg genom landet och för att återta sådana som lyckats ta sig till Grekland och nu internerats i läger där. Vad Turkiet ska göra med de stoppade/återkommande flyktingarna är oklart. De bor i tröstlösa tält- och barackläger lika stora som svenska städer och det lär de få fortsätta med... EU pratar om att Turkiet ska upprätta säkra och legala vägar till Europa för t.ex. syriska flyktingar, men det verkar inte hända så mycket på den fronten. Erdogan prioriterar väl att mörda kurder.

Så ser det alltså ut, och med iskall effektivitet ökar avvisningarna från Sverige. Främst av ensamkommande unga flyktingar, varav många är hazarer – det säger sig självt, eftersom man betalat så bra för just det. Det är här de omtalade åldersuppskrivningarna av unga flyktingar kommer in. Eftersom det inte går att utvisa omyndiga ungdomar måste så många som möjligt definieras som vuxna.

– När jag kom till Sverige placerades jag först i Söderköping, säger Arif, och där fick jag vid första kontakten med Migrationsverket träffa en läkare som tyckte att jag såg ut som om jag bara var femton år. Sen kom jag till Uppsala och på min andra intervju tittade tjänstemannen på mig, sa att jag såg ut som arton och sen fick jag vara det, punkt slut. Jag har inga som helst papper som kan bevisa motsatsen och jag blir inte trodd på mitt ord. Så nu lever jag papperslös och illegal i Sverige. Det är vi många som gör. Vi har inga rättigheter, ingenstans att bo, ingen mat. Många

drivs till kriminalitet och prostitution, man gör ju vad som helst för att överleva. Andra jobbar svart för 10 kronor i timmen och utnyttjas skamlöst. På kvällarna samlas stora grupper med papperslösa ungdomar, t.ex. i Malmö där jag var nyss, och i utkanten smyger de kriminella gängens rekryterare omkring och försöker få tag i folk. Vi är 12 000 papperslösa i Sverige idag, det kommer att sluta i kaos.

I det fruktansvärda valet mellan att gå under jorden i Sverige och resa till Afghanistan finns det förstås också sådana som valt det andra alternativet och låtit sig avvisas. Och somliga kunde inte välja alls, de togs av polisen, sattes i förvar och lämpades ombord på ett flygplan till Kabul.

– De lever instängda i sina rum och vägar inte gå ut, berättar Arif. Det syns att de varit Europa, de har andra kläder, betar sig annorlunda och det är svårt att plötsligt inte kunna tala fritt och ha åsikter när man en gång börjat med det. Dessutom syns det att man är hazar, och kombinationen kan vara förödande. Vi som är i Sverige försöker hjälpa med pengar och kontakter, men det är inte lätt. Många av dem som flydde kunde för första gången skaffa sig en egen världsbild när de var i Sverige, och flera tar avstånd från all religion och har blivit ateister. Andra har blivit kristna, som jag. Båda sakerna är livsfarliga i Afghanistan förstås. Även de som fortfarande är muslimer tar t.ex. avstånd från sharia-lagarna och kvinnoförtrycket, och förresten är de i så fall shiamuslimer och redan det är farligt i Kabul. Jag kan inte fatta att ett land som har lagar som garan-

terar åsikts- och religionsfrihet tycker att man kan utvisa människor till de grövsta formerna av förtryck. Till en kristen kille som skulle avvisas sa man t.ex. att han fick väl gömma sitt kors.

Så – efter allt detta måste en berättigad fråga ställas: Vad driver den här hanteringen? Vad ligger bakom? Rent generellt kan man förstås säga att ett kapitalistiskt samhälle inte är intresserat av solidaritet utan av profit. Naturligtvis vill man så långt det är möjligt inte betala vad det kostar med utbildning, boende, integration – det gäller för alla flyktingar, och mer för dem som behöver mycket vård, stöd och hjälp.

Men i det här fallet har tusentals ungdomar redan tagits emot. De har bekostats med svenskundervisning, sjukvård och skola, de har inkvarterats i familjehem och haft mat på bordet. Migrationsverket har intervjuat och nagelfarit, ställt samman akter och haft möten. De har så att säga redan kostat... och nu, när de skulle kunna bli profitabla för svenskt näringsliv med både jobb och skattebetalning så ska de utvisas. Varje normal kapitalist skulle kunna tänka ut en liten snygg profitklausul för uppehållstillstånd: nämligen utbildning på ett par år till ett bristyrke, eftersom vi saknar alla möjliga sorters hantverkare (både i Sverige och Tyskland är det ett hett ämne, varför inga ungdomar vill ge sig i kast med sådana jobb). Svenska kan de ju nu, driftiga är de av nödvång och jobba hårt är de vana vid – det borde ju vara rena drömmen. Men kapitalet sitter still i båten.

Så kanske finns det andra intressen

som är viktiga för kapitalismen i EU. Att investera i ett Afghanistan som ligger bra till geopolitiskt, där oljepipelines korsar öknen och där landet kanske kan bli en buffert mot Ryssland och mot Kina, som också vill ta för sig i den nya kapitalistiska världsordningen – det kan bli möjligt om bara EU får in foten ordentligt. För chansen till en sådan buffertstat kan man nog betala några miljarder som en aptitretare och skicka flyktingar som Afganistan gärna vill ha. Hazarer i Europa som brer ut sig om förföljelse och sharia-lagar i Afganistan är naturligtvis inget man önskar sig där. Att man i t.ex. Sverige började med att bekosta de afghanska flyktingarnas framtid innan man kom på mer effektiva tankar får ses som otur, men det handlar ju ändå bara om små summor jämfört med vad man betalar för att bli av med dem.

Men det räcker inte med att söka efter orsaker i ekonomin, vi måste också titta på vem som fattar dessa beslut rent politiskt – nämligen en socialdemokratisk regering som tappat all förankring i verkligheten och i arbetarklassen, en regering som är hårt trängd och bara tappar och tappar i förtroende och väljare. En sådan regering gör vad sådana regeringar alltid gjort: den sneglar efter vart dess förlorade får tar vägen, och den ser dem gå högerut, till ett gaphalsparti som lovar guld och

gröna skogar bara vi bevarar Sverige svenskt. Lösningen blir att svansa efter, men inte alltför mycket – för då tappar man folket på vänsterflygeln istället. Nej, här ska det visas att regeringen är just precis tillräckligt human för vänstersossarna (en del flyktingar kan ju få stanna), precis tillräckligt hård för högersossarna (göm korset, ingen blödighet här) och tillräckligt effektiv för alla de andra som retar sig på byråkratin (det är inte så noga med åldern, de är gamla nog för avvísning i vilket fall). De ensamkommande ungdomarna passade dessutom som hand i handske, man måste ha föreställt sig att de var förhållandevis skyddslösa, saknade familjer, utbildning och förmåga att tala för sig.

Nu blir det här nog ingen framgångs saga för socialdemokraterna, det ser man redan, och det är väl ytterligare ett skäl till att kapitalet sitter still i båten och låter dem hänga sig med eget rep... de tänker väl, att när alltsammans nått sin slutpunkt kommer den svenska arbetarklassens hela kultur av solidaritet att vara sönderslagen, och förvirrade och opolitiska människor kommer att reduceras till individer som inte orkar mer utan stänger dörren mot solidaritet och kamp.

Men de bedrar sig, både regeringen och näringslivet. De hade inte räknat med människor som Arif Moradi som

vägrar att låta hoppet fara och som gjort det nästan omöjliga och skaffat sig ett nytt språk och en grundläggande bildning, och som vågar tala för sig, trots att de vistas illegalt i Sverige.

– Vi blir fler i nätverken och människor vaknar, säger han. Det är så många svenskar som saknar kunskap, men vi hörs allt tydligare. Till slut kommer också makthavarna att bli tvungna att lyssna. Det kan kännas som en lång väg, men vi ger inte upp, för vi har inga alternativ. Vi kämpar för att Sverige ska vara ett humant land, att man ska följa de lagar och regler som faktiskt finns. Sverige ska vara ett demokratiskt land, den här skamligheten ska stoppas!! Det är här vårt liv finns, det här är vårt land. Och ja, det händer hoppfulla saker, idag får några få av oss faktiskt stanna och vi får så mycket stöd och kärlek.

Regeringen och kapitalet har inte heller räknat med människor som står för en rakryggad internationell solidaritet. Det är det som är SKP:s uppgift för att stöda flyktingar i Sverige: Inga kompromisser med idiotrasismen, organisering av arbetande människor – även papperslösa – och ett tydligt alternativ för den som vill göra motstånd.

MARINA WEILGUNI

Högerextremister utbuade och massivt stöd för de utvisningshotade ungdomarna på Medborgplatsen

Högerextremisterna i Stå upp för Sverige hade utlovat en stor manifestation på Medborgarplatsen den 19 augusti mot de afghanska ungdomar som sedan några veckor sittdemonstrerar där. Ja, nazister från hela Sverige skulle komma och i stort sett rensa upp bland "invandrarslöddret". I efterhand kan man konstatera att det var mycket snack och litet verkstad – som så ofta med högljudda fascister och nazister. Fåtalet

högerextremister drucknade nämligen i ett hav av stöd till de utvisningshotade afghanska ungdomarna.

Ingrid Eckerman, en av aktivisterna mot avvísningar av afghanska ungdomar, skriver direkt riktat till Stå upp för Sverige: "Ni var 150 "sverigeväner" när ni var som flest. Vi var över 1000 afghanväner när vi var som flest. De största och flesta svenska flaggorna

fanns på vår sida - många med rött hjärta på".

Ordkrig var det mesta nazi-extremisterna lyckades åstadkomma, men de överröstades snart av buanden och slagord från den motsatta sidan. Resultatet var att de droppade av efter en förlorad konfrontation där de inte fick tillfälle att tillgripa våldsamheter.

Ungdomarnas talesperson Fatemeh tackade för alla vuxnas stöd och närvaro, och vi kan konstatera att det finns en stor, handgriplig solidaritet med utvisningshotade flyktingar i Sverige!

MARINA WEILGUNI

SKP:s avdelning i Uppsala har beslutat att ge 1000 kr till nätverket Stoppa utvisningarna av afghanska ungdomar. Pengarna är avsedda för konkret stöd till papperslösa unga flyktingar i Sverige.

Om du själv som privatperson eller som organisation vill göra samma sak, skriv till Riktunkt@skp.se så förmedlar vi kontakten.

Sveriges Kommunistiska Parti kräver en medmänsklig, socialistisk, flyktingpolitik

Idag finns tusentals papperslösa flyktingar i Sverige, många av dem ungdomar ur den förföljda folkgruppen hazarer, som riskerar utvisas till krig och våld, bland annat i det Afghanistan de tidigare fördrivits ifrån.

Sveriges Kommunistiska Parti är införstått med att det både är sunt och viktigt att bistå flyktingar på det empatiska sätt som alla hjälpsökande människor är i behov av, men mellanmänsklig medkänsla och förståelse för dagens flyktingars avskyvärt utsatta situation är bara den grund som ger en första avsikt till lösning.

Det är omöjligt att bortse från Sveriges roll, både som del av EU, och i egen regi, i skapandet av flyktingströmmarna. De svenska krigsprofitörernas mångmiljardexport av krigsmateriel, till bland annat USA och Saudiarabien, är del av och eldar på imperialismens krigshärdar med oförminskad styrka världen över. Socialdemokratiska och andra borgerliga regeringars sedan tidigare avslöjade skattefinansierade stöd till terrorgrupper, bland annat i Syrien, upprätthåller blodiga krig för kontrollen över andra länders marknader, alltmedan handlingarna och de underliggande intressena döljs under "medmänsklighetens", "feminismens", och "demokratiens" retorik i stats- och kapitalistpressen. I de länder där dem vänligt sinnade regeringar, uppbackade av lokala kompradorbourgeoisier, regerar, råder många gånger, antingen helt

öppet eller i jäsnande, djupa klassmotsättningar. För sin och sitt systems överlevnads skull maskeras dessa motsättningar av de ägande klasserna, bland annat, genom att underblåsa etniska och religiösa motsättningar.

Exploateringen och missförhållandena i hemländerna, som leder till flyktingströmmarna, är en del av de ländernas kapitalism och i förlängningen av de utvecklade kapitalistländernas vapenskrallande imperialism. Men, vi ser inte minst också hur papperslösa, nu i Sverige, utnyttjas för att dryga ut vinsterna genom att tvingas arbeta under avskyvärda förhållanden eller dras in i kriminalitet och prostitution för att överleva, alltmedan borgarklassens betalda ideologer kräver fler "enkla jobb". Medelst fina ord och så kallade "integrationslöner" går deras anställda megafoner, både på ledarsidor och i partier, till generalangrepp mot den lilla återstående arbetsrätt som Sveriges och Europas arbetarklass en gång betalad för i blod. Samtidigt utnyttjar borgerlighetens allt brunare falanger de därmed uppkomna klassspänningarna för att så split, genom återopande av etnicitet och kultur.

Idag har tystnaden börjat brytas, tack vare de enorma insatser som många människor gjort i stora nätverk för hjälp och stöd, där man organiserat sig spontant av solidaritet och medmänsklighet – och tack vare kampviljan hos framförallt papperslösa ungdomar. Men det är långt ifrån tillräckligt.

Det gäller för kommunisterna att ta till vara på denna kampvilja, synliggöra dess roll i klasskampen, och organisera alla arbetande människor, oavsett om de befinner sig mellan jobb, är flyktingar eller pensionärer, i kampen mot kapitalet; för lösningen som innebär slutet på människans exploatering av sin medmänniska - socialismen.

Kampen går vidare – skiljelinjen går inte mellan infödda svenskar och flyktingar, den går mellan det kapitalistiska systemets cyniska omänsklighet och socialismen som ger den arbetande klassen en framtid oavsett ursprungsland.

SVERIGES KOMMUNISTISKA PARTI

Minnet av atombombningarna i Hiroshima och Nagasaki högtidlighölls

Den 6 augusti högtidlighölls den 72:e årsdagen av atombombningarna av Hiroshima 1945 som genomfördes av USA. Atombombningarna av Nagasaki genomfördes den 9 augusti samma år. Major Kazumi Matsui tog vid den årliga minnesceremonin i Hiroshima tillfället i akt att uppmana centralregeringen till att bistå med inrättandet av ett fördrag som förbjuder användandet av kärnvapen.

Årets minnesceremoni hölls i Peace Me-

morial Park, efter att de 122 FN-länderna i förra månaden antog världens första fördrag som syftade till ett heläckande förbud mot kärnvapen.

Fördragets inledande ord är med termen *Hibakushi* som ordagrant betyder "Det oacceptabla lidandet" som överlevarna från de respektive massakrerna genomgår. I atombombningarna hade uppskattningsvis 214 000 människor dödats i slutet av 1945. Angående de länder som har antagit fördraget sade Kazumi Matsui:

"De uppvisade sin otvetydiga beslutssamhet att åstadkomma ett avskaffande och nu är det tid för alla regeringar att sträva efter att ytterligare avancera mot en kärnvapenfri värld".

Den japanske premiärministern Shinzo Abe sade i anslutning till minnesceremonin följande:

"För att vi verkligen ska realisera en värld utan kärnvapen är deltagandet av både kärnvapenstater och icke kärnvapenstater nödvändigt."

Maten och kapitalet sitter i samma båt - Socker

Vad är det vi äter egentligen? Är det fortfarande mat, eller är det bara ätbara produkter, näringsfattiga och sjukdomsframkallande? Kapitalismen tjänar pengar på att sälja billigast möjliga livsmedel till oss, och när det gör oss sjuka och trötta säljer de mediciner och kosttillskott. Till sist drar de bort värden för oss när vi klappar ihop. Det finns åtskilligt att diskutera, och först ut är sockret och sockerindustrin.

KAPITALISMEN ÄR SOCKERSÖT...

En sanning som det ofta talas om i media är att människorna blir allt tjockare. Detta händer inte bara i västvärlden där det inte råder livsmedelsbrist, utan också i Latinamerika, Asien och till och med i Afrika, på platser utan akut svält och fattigdom. Ofta kan man koppla det till att människor lämnar sin traditionella kost och övergår till en amerikaniserad mathållning med mycket socker och salt, vitt bröd och andra bearbetade matvaror. Det är till och med så att många smala personer som ser hälsosamma ut är feta inuti, dvs. deras organ ligger inbäddade i fett och levern innehåller stora mängder – något som kallas "fettlever" och är en allvarlig sjukdom. Det motsatta, att en person är synligt överviktig men saknar inre fetma förekommer också, och den förenklade bilden som säger att tjocka

människor är ohälsosamma och smala människor är friska är alltså inte helt korrekt. Det stämmer oftast, men inte alltid. I takt med att den inre fetman ökar får allt fler människor diabetes typ 2 som ofta kräver livslång medicinering och ändå kan leda till komplikationer, fler får högt blodtryck och riskerar stroke och hjärtinfarkt och fler gamla får Alzheimers. Artros blir också allt vanligare när våra kroppar ska bära en allt större vikt. De psykiska konsekvenserna går från ett ständigt sug att äta till ett passivt, isolerat liv på grund av de skamkänslor fetman leder till och en känsla av att inte uppfylla kraven på att ha lyckats i samhället.

Hur ser då siffrorna ut? Statistik från Folkhälsomyndigheten för 2016 visar att 51 % av svenskarna i åldrarna 16–84 år är överviktiga eller feta – alltså är bara en knapp minoritet av befolkningen normalviktig. Bantningsdoktorn Stefan Rössner påstår, precis som så många andra, att det beror på att vi äter mer och rör oss mindre, men även om det ligger stor dos sanning i detta tenderar därmed ansvaret för hur det ser ut att läggas på den enskilda människan som "gör dåliga val", som det heter. Dåliga val är att köpa fet mat och mycket mat, godis, hämtmat och färdigrätter och att inte klara av att disciplinera sig och avstå. Dåliga val är

att sitta framför TV:n och datorn istället för att promenera och spela fotboll. Vi bombarderas med goda råd om hur vi ska skaffa oss ryggrad nog att klara av frestelser, men sällan går någon till botten med just vilka val som dåliga och varför. Och det behöver göras, för det är inte så enkelt som det verkar.

Klasstillhörighet spelar en stor roll. Ju längre ner i den sociala rangskalan du tittar, desto mer ohälsosamma och odisciplinerade är folk. I en studie som gjorts av Epidemiologiska enheten vid Samhällsmedicin, Stockholms läns landsting i samverkan med Folkhälsoinstitutet, är det överväldigande tydligt att feta tonåringar har lågutbildade föräldrar med låga inkomster, och att invandrarbakgrund är en bidragande faktor. Kan det sägas tydligare? Men konstigt nog, och fastän det inte verkar så för de professionella förstå-sig-påarna, vet ändå vanligt folk i grova drag vad som är bra och vad som är dåligt. Vi klarar bara inte av att leva som vi borde, för själva livets struktur i vårt samhälle arbetar mot oss.

En stressad förälder i snabbköpet efter en ansträngande dag på ett slitigt arbete, och med barn som varit alldeles för länge på dagis, lugnar ungarna med godis och köper snabb färdigmat till middag. Det beror inte på att hen är okunnig eller lat, utan på att det inte

finns ork och tid för hälsosam hemlagad mat, på att det inte finns pengar till dyr, nyttig, färdiglagad färsk mat och på att energin inte räcker för att motivera barnen att äta en frukt istället för en sockerbulle. Fattigpensionären köper kakor istället för grönsaker inte av vrånghet, utan för att de ger tröst när det saknas meningsfullt umgänge och en värderad plats i samhället. Och eftersom vi alla får ständiga råd och tips om vår hälsa i media blir dåligt samvete över en felaktig livsstil en vanlig plåga som följer efter bullarna, snabbmoset och de frysta hamburgarna. Detta dåliga samvete exploateras hänsynslöst.

En hel industri har vuxit upp runt det dåliga samvetet och ohälsan. Lättprodukterna översvämmar våra butikshyllor, måltidsersättningar för snabb viktminskning trängs med vitaminer och mineraler, träningskläder och tränings skor ska få oss att motionera. Eftersom den ideologiska aspekten är att allt är en vara och att allt kan köpas i vårt samhälle försöker vi naturligtvis konsumera oss till hälsa, med tämligen dåligt resultat annat än för det kapital som marknadsför produkterna.

Men har producenterna av all så kallad ”nyttig mat” och hälsoprodukter egentligen något som helst fog för sina påståenden? Är vi hyfsat nyttiga om vi väljer lätt istället för fett och bantar med konstiga bars och drycker? Ska vi fylla deras kassor för hälsans skull?

För att kunna svara på det måste jag börja med att det inte är fett som gör oss feta, även om detta har predikats om och om igen fram tills för några år sedan. Idag är man mer nyanserad i Sverige, men i stora delar av världen, t.ex. i USA, är det fortfarande så att man fokuserar på fettintaget. Om man överdriver konsumtionen av fett mår man naturligtvis inte bra, och det finns farliga och dåliga fetter, oftast industriellt bearbetade så att de inte längre är naturliga. Bra fetter gör oss mätta, och risken för överkonsumtion är inte överhängande. Att skära bort fettkanten på köttet, slopa smöret på mackan och dricka lättmjölk gör alltså ingen större skillnad, och ändå rekommenderas fortfarande ofta just detta för hälsans skull.

Boven i överviktsdramat är istället sockret som finns i hög utsträckning i vår mat, och ofta där vi inte alls miss-tänker det. Det är viktigt att förstå vad sockret gör i kroppen för att riskerna med ska bli tydliga.

VAD GÖR SOCKRET I KROPPEN?

När en människa äter rent socker eller

andra snabba kolhydrater (det är t.ex. vitt mjöl och bröd, vit pasta och vitt ris, som kroppen lätt kan omvandla till rent socker) så stiger halten socker i blodet ganska omgående. Vad ska kroppen nu göra med allt det här sockret? En liten del

gör vi av med omedelbart, eftersom socker ger direkt energi både till kroppen och hjärnan. En del lagras som just socker i levern, eftersom det kan vara bra att ha när man ska anstränga sig på kort sikt. Resten måste göras om till sparad energi som ligger på lut i kroppens energibank, cellerna. Cellerna kan inte spara socker som det är, och de omvandlar det därför till fett. För att åstadkomma omvandlingen och inlagringen av sockret utsöndrar kroppen hormonet insulin som hjälper cellerna med processen. Som vi lever idag tillförs det alldeles för mycket socker alldeles för ofta, och resultatet är – förutom fetma och övervikt – att cellerna till slut inte orkar reagera på insulinet. De lyssnar inte längre när insulinet knackar på dörren, och blodsockerhalten stiger. Den människa vars celler har börjat ignorera insulinet är på god väg att få diabetes. Sockret i blodet leder till trötthet och att man mår dåligt, så att man ofta hamnar hos läkaren i ett ganska tidigt skede och erbjuds medicin. Medicinen består vanligen av mer insulin, så att det som redan finns naturligt i kroppen får hjälp att driva på cellerna för att öppna upp och ta hand om sockret. Det gör cellerna – en tid. Om det fortfarande kommer mer socker än de orkar med egentligen slutar de lyssna igen så småningom, och så måste den sjuke få ännu mer insulin. Det är det här som leder till livslång och ökande medicinering. I värsta fall kan det leda till att cellerna helt stänger av och till döden.

Samtidigt skapar socker också beroende. Socker leder till kemiska förändringar i hjärnan som liknar de förändringar som uppstår om man dricker alkohol. Gör man det senare ofta nog, så vet alla att man blir beroende. Äter man socker ofta nog så skriker snart hjärnan efter mer, och man får svårt att stå emot. Dessutom finns det en annan obehaglig funktion, som gör att man

blir matberoende. När kroppen har öst ut insulin för att ta hand om en stor mängd socker som man just ätit är det hos en icke-diabetiker effektivt och tar hand om mycket, så att blodsockerhalten sjunker rejält, vilket leder till att vi vill äta igen och fylla på. Ibland finns dessutom överskjutande insulin kvar i blodet och ger oss hungerkänslor. Fel sorts mat gör också att kroppen fortsatt kan sakna viktiga mineraler och vitaminer även om vi egentligen borde vara mätta, och då upplever vi hunger av ytterligare en anledning, eftersom dessa ämnena är livsviktiga och saknas.

Socker gör oss alltså beroende, sjuka och tjocka med ökad risk för diabetes och hjärtinfarkt, och dessutom undernärd, hur bisarrt det än kan låta. Det är inte en uppmuntrande situation.

Varför tycker vi då om socker så mycket?

Om sockret är så dåligt, borde inte evolutionen ha gjort oss till sockerhatare? Svaret är att evolutionen går långsamt, och den har anpassat oss till ett liv som det var för mer än femtiotusen år sedan, när vi levde som jägare och samlare på savannen. Då var socker inget problem, det fanns helt enkelt inte särskilt mycket att få och när man fick det var det en bra sak. Honung från bikupor är i princip rent socker, men det är en stor strapats att samla in det, så det handlade om några få, speciella tillfällen. Sockret var en mycket positiv energiförstärkning som gjorde att man orkade mer och det förbrukades snart. Söta frukter var en annan källa till socker, men frukter innehåller ämnen som gör att kroppen klarar av att hantera sockertillskottet, främst fiber. Sockret i frukter blir skadligt först när man utvinnet det ur frukten och äter det separat, något som inte var ett alternativ för savannens människor. Våra förfäder behövde sitt socker, de behövde energin från honungen och vitaminerna och mineralerna i frukten

– och evolutionen programmerade oss följaktligen till att bli sockersökare.

Det var först långt senare, i och med industrialismen, som de färdiga livsmedelsprodukterna med alla sina brister kom, och i evolutionstermer är det något som hände för bara ett ögonblick sedan. Människor var länge för fattiga för att köpa alltför mycket bearbetad mat och de dog i tuberkulos, infektioner och av svält istället för av sjukdomar relaterade till dålig industriell och sötad mat. Nu, i den sena kapitalismens tid, har vi till sist hamnat i ett läge där sockret vi söker finns överallt och vi blir sjuka både av rent, raffinerat socker och av superbehandlad mat som blir till socker i kroppen.

VAR FINNS SOCKRET?

Det är förstås lätt att se att det finns socker i allt slags godis och kakor och läsk. Men plocka upp en burk pastasås och läs innehållsförteckningen, så ska du se att det finns socker i den också. Det finns i mängder av olika sorters bröd. Det finns i färdigmat som bara ska värmas i mikron, i inläggningar med gurkor och andra grönsaker, i korv och i drycker som ser ut som juice (och juice är förresten bara sockret som man pressat ut ur frukten, tillsammans med lite vatten och smak). Frukostflingor och müsli ska vi bara inte prata om. I tusentals färdigproducerade maträtter eller färdiga ingredienser finns det socker. Ibland döljer sig sockret under andra namn. Fruktos låter ju fruktigt, men det är socker från frukt eller konstgjort fruktsocker. Maltos låter som malt, och är socker från sädeslag. Det finns fler namn: maltodextrin, majssirap, laktos osv. Ingredienser som låter frukt-, mjölk- och grönsaksaktiga eller som har komplicerade namn som man tror tillhör kemikalier är alltså väldigt ofta socker.

Vad är då poängen med sockret i maten? Kan man inte bara hålla i lite mer av något annat, utelämnat i sockret och ändå tjäna på maten? Socker är tyvärr en billig råvara. Att hålla lite socker i var och en av miljoner färdigmaträtter sparar bra med pengar åt tillverkaren. Att få ”åt mer”-effekten som beror på allt insulinet som utsöndras i kroppen är en bonus, särskilt som den ofta får oss att tycka att det vi åt var väldigt gott, så vi köper en till av samma produkt och en likadan nästa gång. Klirr i kassan, alltså. Och sist men inte minst fungerar socker konserverande, och det är ju bra om saker och ting kan säljas under lång tid utan att bli dåliga.

Sidoeffekten är att de överviktiga sockerätande människorna kan förmås

att köpa diverse bantningsprodukter och träningsredskap, att de sockertrötta kan fås att konsumera kosttillskott och att de som blivit sjuka behöver diabetesmedicin, hjärtmedicin och blodtrycksmedicin. Därmed har vi fått en rundgång som egentligen är perfekt för kapitalismen!

VEM TJÄNAR PÅ SOCKRET?

Svaret är internationella storbolag. Det socker vi äter i Sverige framställs främst av sockerbetor som processas av Nordic Sugar A/S som ingår i en tysk koncern, Nordzucker AG med produktionsanläggningar och försäljning över hela EU. Det socker du köper i affären bär varumärket Dansukker, men det är framställt av det här bolaget.

Räkenskapsåret 2016/2017 var Nordzuckers nettointäkter 99,1 miljoner Euro, alltså nästan en miljard. Varje år framställs ungefär 2,9 miljoner ton socker (förutom djurfoder och lite andra biprodukter). Av detta går 80 % till livsmedelsindustrin. Det socker en valfri europé lägger i kaffet, använder vid bak därhemma och alltså köper direkt från affärens hyllor är bara 20 % av den totala produktionen.... Resten finns i maten vi äter. Här i Sverige får vi i oss 37 kg per person och år av Nordzuckers söta kapitalism.

Sockerreklamen på bolagets hemsida handlar lögnaktigt om det naturliga hos socker. Glada bönder viftar med betor, fruktiga syltburkar står på rad och vi får veta att socker fungerar naturligt konserverande, inga tillsatser behövs. Både sill och sylt förgylls med naturligt sötma. Här likställs naturligt med hälsosamt och nyttigt, och naturligheten får stort utrymme. Men var i naturen växer det vitt socker? Det här är en preparerad, raffinerad vara som inte är det minsta naturligt.

Konsumenterna har idag ändå blivit mer medvetna om detta och propagandan är inte alltid tillräcklig för att få dem att köpa sitt socker. Därför marknadsför Nordzucker nu ett sötningsmedel som är kalorifritt, från en växt som heter Stevia, och som blandats upp med vanligt socker. Lite efterforskning visar att Stevia visserligen saknar kalorier,

men att det höjer blodsockernivån ändå och därmed ökar insulinutsöndringen i kroppen – men Nordzucker fångar de motsträviga med en ”hälsosam” produkt.

Nordzucker har förstås en mängd dotterbolag som mest sysslar med socker, men det finns en ännu allvarligare aspekt. Med start på 1990-talet har koncernen klivit in på hälso- och sjukvårdsmarknaden, först med mindre uppköp och sedan år 2000 med köpet av Medopharm. Det var ett företag främst för naturläkemedel – just den typ av produkter som vi vänder oss till när vi mår allmänt dåligt och tror att vi kan förbättra livskvaliteten med kosttillskott. Idag framställer och säljer Medo-pharm en mängd vanliga mediciner, t.ex. sådana som används vid hjärt- och kärlsjukdomar eller vid diabetes. Så sluts cirkeln. Samma kapitalister som göder oss sockerfeta så att vi får hjärtinfarkt säljer hjärtmedicin till oss. Samma kapitalister som säljer socker till livsmedelsindustrin så att vår mat blir näringsfattigare säljer kosttillskott till oss. Samma kapitalister som över-svämmar vårt blod med socker säljer diabetesmedicin till oss.

Vad kan vi göra?

Börja med en god dos skepsis. Om det görs reklam för en lättprodukt, strunta i den. Den innehåller förmodligen för mycket socker, så att fett kan minskas – och socker är värre än fett, som vi har sett. Kanske innehåller den sötningsmedel som inte heller är bra. Titta på innehållsförteckningen på maten du tänker köpa. Om socker kommer bland de första fyra ingredienserna, strunta i den även om det står ”nyttigt” och andra trevliga honnörsord på paketet.

Fortsätt med att inte få dåligt samvete över ditt liv. Du har förmodligen gjort ditt allra bästa, och du behöver inte konsumera för att duga. Låt kapitalisterna äta sina egna komplement och lättprodukter. Dina ansträngningar är goda nog, och om du ägnar mindre tid åt samvetsnöd får du mer tid till bra idéer. Är du riktigt orolig, gå till läkaren och kolla två saker: blodsockret och blodtrycket. Om de är hyfsat okej är det ett bevis på att du faktiskt har ganska bra koll, vad du än väger och dina mindre genomtänkta val till trots.

Och i slutänden är det ju så att vi aldrig kommer tillrätta med det här på individuell basis, till det behöver vi ett annat samhälle. Så sitt inte och gråt i godispåsen, ät en (liten) bit och engagera dig för en bättre morgondag!

MARINA WEILGUNI

Grekland

Likadant varje år; jag kan helt enkelt inte sluta fascineras över vattnets inbjudande, klara, blanka och turkosblå färg. Jag kan inte få nog av bergens vilda skönhet som skymtar långt borta. När jag sitter på båten som tar mig från fastlandet över till ön Salamis och dricker min frappé (iskaffe) sköljer havsdoften och den ljumma brisen över mig och får mig att tänka på några fraser ur Hjalmar Gullbergs dikt "Vid Kap Sunion" från 1933: "Detta är havet, ungdomskällan, Venus vagga och Sappos grav. Spegelblankare såg du sällan, Medelhavet, havens hav". Naturligtvis skulle en rättrogen grek, liksom jag, helst byta ut namnet Venus mot Afrodite och inte blanda in den romerska mytologin i ett så uppenbart grekiskt sammanhang och plats som den dikten beskriver; nämligen udden Kap Sounion, som ligger söder om Aten på regionen Attikas sydspets i Grekland.

Greker är stolta över sitt land, sin kultur och sitt ursprung. Också jag är stolt över mitt andra hemland Grekland och dess rika historia. Jag är främst stolt över landets socialistiska historia, där kommunister gav sina liv för sin kamp för ett bättre samhälle. Det är med sorg och förfäran jag bevittnar hur detta fantastiska land fallerar framför mina ögon. Detta land, som så många andra länder, faller offer för den omätliga kapitalismen som roffar åt sig och låter människans värdighet tyna bort. De tar ifrån människor deras jobb, deras hem, deras skolor, deras sjukhus och deras trygghet. De tvingar människor att jobba under ovärdiga förhållanden och för slavlöner samtidigt som de höjer priser på varor och tjänster. Jag ser med smärta hur min familj och mina vänner, tillsammans med andra utsugna greker, jobbar för 20 kronor i timmen, utan försäkringar, utan pensionssparande, utan några som helst rättigheter. Jag ser hur de kämpar för att få mat på bordet, för att kunna betala räkningar och för att hålla ihop familjen. Inte nog med det, de måste dessutom vara tack samma för att de har jobb! De vågar inte säga emot, för då är de körda: de är utbytbara. Det finns hundra andra personer som vill ha jobbet för att kunna överleva. Därför är det bara att böja på huvudet och fortsätta slita för att kunna försörja sig själv och sin familj.

I min samvaro med människor i Grekland återkommer de senaste åren alltid samtal och diskussioner om hur situationen i landet ser ut: hur svårt man har det, hur mycket skatterna har

Havet och bergen i Grekland har en unik skönhet... men här finns också arbetslöshet, fattigdom och hänsynslös kapitalism.

höjts, hur mycket lönerna och pensionerna har sänkts, hur dåligt sjukhusen fungerar, hur många hemlösa det finns, hur många människor som i ren desperation tagit sina liv och hur många småbutiker som har fått stänga på grund av att stora kedjor som H&M, Zara, Media Markt och andra konkurrerar ut dem. Trots den svåra situationen som landet och dess invånare befinner sig i är de greker jag känner otroligt gästvänliga, varma och levande. Trots deras dåliga ekonomi och deras långa arbetsdagar vill de umgås. De delar med sig av det de har, de firar livet och dess goda genom mat, dryck, musik och umgänge. Jag kan självklart inte tala för alla greker när jag skriver detta, och dessutom är de människor jag umgås med främst röda kamrater

som, liksom jag, tror på och kämpar för ett bättre samhälle.

Det kommunistiska partiet i Grekland (KKE) är ett parti med styrka och potential. De kamrater som engagerar sig i partiet är smarta, starka och framåt drivande. Jag uppskattar det samarbetet vi har tillsammans med KKE Stockholm och hoppas att vi kan fortsätta utbyta erfarenheter och idéer. Vi kommunister kan tillsammans skapa förändring! Jag tror på det som den socialistiska poeten Nazim Hikmet skriver i en av sina dikter:

”Våra vackraste dagar har vi ännu inte sett”.

ANNA

Förbrytarna finns i Kiev

Intervju med Stanislav Retinskij, ledamot av centralkommitténs sekretariat för Folkrepubliken Donetsks kommunistiska parti

UZ: Hur är läget i Donbass?

S.R: För närvarande råder ett nytt vapenstillstånd som har beslutats i Minsk och som gäller till slutet av augusti. Men som vi vet från tidigare vapenstillstånd – det här är inte på långt när det första – så har den ukrainska sidan aldrig följt dem. För närvarande skjuts det inte lika ofta och man måste medge att faktiskt inga ”Grads”, alltså raketartilleripjäser, används. Men hela tiden försiggår provokationer med mörtsare, skjutvapen, pansarvagnar och andra vapen. Så långt om den militära situationen.

På det politiska fältet ser vi att den ukrainska sidan inte tar några steg angående en särskild status för Donbass, det finns inga ändringar i motsvarande lagstiftning. Vi ser att försöken fortsätter att bryta ner Donbass genom en ekonomisk blockad. Ukraina levererar inga råvaror, och självklart finns ingen återuppbyggnad av banksystemet som Minsköverenskommelsen stadgar. På grund av den ekonomiska blockaden finns inte heller några handelsrelationer. Republikerna är tvungna att leta nya marknader hos Ryska Federationen och andra länder inom före detta Sovjetunionen. Sammanlagt kan man säga att ekonomin ändå fungerar. Social omsorg finns, även om det är i ringa omfattning. Det är så här sedan tre år tillbaka: Genom att Ukraina utmanövrerar Donbass ur sin stat genom oavbrutna beskjutningar och en ändlös blockad,

men just detta stimulerar det just därför framväxten av egna statsorgan hos Folkrepubliken Donezk.

UZ: Vilken roll spelar EU?

S.R: Som bekant är staterna i ”Normandiegruppen” garanter för att Kiev uppfyller de påtagna förpliktelserna. Men vi ser att den så kallade viseringsfriheten som EU ger Ukraina på ett sätt är ett svar på Ryska Federationens erkännande av dokumenten från Folkrepublikerna Donezk och Lugansk något som skedde för några månader sedan. Ukraina finns i epicentrum av konfrontationen mellan två block, det postsovjjetiska med Ryssland i täten och det europeiska. Det sistnämnda vill med alla medel avsluta Rysslands inflytande på det postsovjjetiska rummet, bland annat med viseringsfriheten för Ukraina. Viseringsfriheten har förmodligen också införts för att så tvivel hos invånarna i Donbass: EU vill intala oss att vi med avskiljandet från Ukraina för över tre år sedan har valt fel. De vill säga att vi hade behövt finna oss i statskuppen, finna oss i nazisternas egenmäktighet, finna oss i att det i Ukraina pågår en utsuddning av kommunismen, att monument rivs, att det historiska minnet suddas ut - vi hade behövt finna oss i allt detta och som kompensation skulle vi ha fått viseringsfrihet och som kompensation viseringsfrihet. Och viseringsfrihet för vilket syfte? För turistresor, för begränsade viseringar, men utan perspektiv för arbetsmöjligheter för ukrainska gästarbetare. Viseringsfriheten har ett helt annat ändamål. Det är bekant att de så kallade biometriska passen för närvarande utnyttjas av färre än tio pro-

cent av ukrainarna.

UZ: Varför deltog ni idag i hearingen som den kommunistiska ledamoten i EU-parlamentet, Eleonora Forenza från Italien, har initierat?

S.R: Jag har deltagit i Solidaritetskaranen för Donbass, där E.F. är en av organisatörerna, och vill å vårt partis vägnar tackar för inbjudan därför att den första gången ger oss möjlighet att framträda på en sådan nivå. Vi hoppas att vårt samarbete inte tar slut med detta, att vi även framöver kan realisera gemensamma projekt för ett slut på striderna och ett fördömande av Kievregimens handlande i Donbass. Och vi hoppas att sådana arrangemang under EU-parlamentets tak vittnar om att européernas uppfattning om konflikten ändras steg för steg.

För mer än tre år sedan var den enhälliga meningen att Kiev bekämpar ett angrepp från Ryska Federationens sida, mot terrorister. Nu kan vi konstatera att det trots allt finns hopp om att den europeiska opinionen kan ändras till förmån för Folkrepublikerna Donbass, till förmån för uppfattningen att de sanna krigsförbrytarna är de som 2014 tog makten genom en statskupp och nu håller fast vid den genom oskyldiga människors blod. Det betyder att kriget i Donbass för Kiev är en förutsättning för den egna existensen. Och genom att delta i ett sådant arrangemang försöker vi att övertyga medborgarna i Europa om att de sanna krigsförbrytarna finns i Kiev och inte i Donetsk och Lugansk.

ÖVERS. FRÅN UNSERE ZEIT

STOPPA Aurora 17!

**Protestera
mot KRIGSÖVNINGEN Aurora 17
och VÄRDLANDSAVTALET
med KRIGSALLIANSEN NATO**

**Inga KÄRNVAPEN
inga UTLÄNDSKA TRUPPER
på svensk mark, i luft eller vatten**

DEMONSTRERA Sergels Torg lördag 9.9 kl 13.00

**TALARE Ann-Margarethe Livh borgarråd Sthlm,
Jannis Konstants ordf. SEKO-T-bana, Lars Drake Nej till Nato**

Storm i vattenglas i Finlands riksdag

Makteliten i Finland har anordnat ett spektakel i riksdagen. Syftet var att dölja den pågående fördjupningen av EU-samarbetet. Man ska skära ner i socialbudgeten med minst 30 miljarder kronor, öka det militära samarbetet, förändra lagstiftningen så att den blir skatteparadisvänligare och med ny lagstiftning dränka folk i alkohol. Mot den bakgrunden förstår man spektaklet med Sannfinländarna. De har profilerat sig på liknande sätt som fascisterna. De påstår sig vara utanför kapitalet och arbetarklassen. Finns det ett sådant utrymme?

Sannfinländarna hade en välorganiserad partikongress. Man spolade så gott som hela den gamla partiledningen. Till kongressen kunde alla komma som hade betalat medlemsavgiften. Man hade alltså "direkt demokrati" utan ombud. Allt var välplanerat. För organisationen svarade den från sossarna avhoppade organisationsteknikern Puttonen. Det har inte framkommit vem som betalade denna teater. Det finns alltid aktörer och finansierare när borgarna skapar så kallade "demokratiska lösningar". Vi kan ta som exempel 1917; när borgarna var i underläge skänkte bergsrådet Serlachius två miljoner

Den gången fanns det redan skyddskärnor som var splittrade. Röda Gardet var ingen militärorganisation utan saknade militär utbildning och hade brist på vapen. 40 000 arbetare fick gå i graven för

denna "frihet".

Nu har någon finansierat en stor religiös TV-kampanj i flera europeiska länder och har inte glömt Sverige. I Finland delade man ut religiöst skräp till varje hushåll. Man använder sig av alla medel att underkiva europeiska folk.

I Finland har man organiserat det så att inga riksdagspartier ställer upp hederliga kandidater. Det finns olika "minoriteter" och andra karriärer som kandiderar. Sexuellt anlag borde inte ha något att göra med kandidatur.

EU har tydligen beslutat att nästa regering ska vara rödgrön. Medierna slår på trumman för att säga att De Gröna växer hela tiden. Självaste ordföranden för De Gröna har deklarerat federalism och fördjupat militärt samarbete som sin målsättning. Med mediernas hjälp har man lyckats att få en "europeisk" president i Frankrike. Det är samma sak som i Finland, man ställer inte upp någon alternativ politik eller kandidat. Sedan är man förvånad över ett lågt valdeltagande. Folket i alla länder skulle vilja ha alternativ, men makteliten har redan fixat saken. Man behöver inte tänka

utan bara rösta och många frågar sig om det överhuvudtaget lönar sig att rösta.

Den nuvarande regeringen har till uppgift att köra Finland i sank och sedan kan man ha vilken regering som helst utan pengar och makt.

WÄINÖ PIETIKÄINEN

Kommunistiska ungdomsorganisationernas gemensamma deklARATION för solidaritet med Alexander Batov

Kommunistiska ungdomsorganisationer världen över fördömer de antikommunistiska hoten i Ryssland. Alexander Batov, medlem av det Ryska Kommunistiska Arbetarpartiet (RCWP:s) centralkommitté och representant för den Revolutionära Kommunistiska Ungdomsunionen – bolsjevikerna (RKSM-b) arresterades den 9 maj, dagen för folkens antifascistiska seger, under förevändning av "civil olydnad". I sin gemensamma deklARATION om solidaritet med Batov fördömde 27 kommunistiska ungdomsorganisationer världen över de godtyckliga åtalerna och de antikommunistiska hoten.

Deklarationen lyder såhär:

Antikommunismen är det kapitalistiska systemets vapen – den kommer inte att passera

Vi, 27 kommunistiska ungdomsorganisationer världen över, undertecknar följande resolution:

Vi fördömer arresteringen och häkten av kamrat Alexander Batov, medlem av Rysslands Kommunistiska Arbetarpartis centralkommittés sekretariat och representant för den Revolutionära Kommunistiska ungdomsunionen – bolsjevikerna, även känt under beteckningen RKSMb, vilka ingår i Rysslands nationella förberedande kommitté inför den kommande 19:e Världsongdomsfestivalen.

Kamrat Batov arresterades den 9 maj, dagen för folkens antifascistiska seger, i samband med lögnaktiga anklagelser om "civil olydnad". I själva verket arresterades han för att han spred och delade ut RCWP:s flygblad om den verkliga innebörden av årsdagen för Segerdagen. Flygbladet avslöjade hur dagens ryska myndigheter försöker att baktala innebörden

av denna årsdag. Han dömdes till sju dagars fängelse och efter hans frisläppande har han mottagit en rad hot för att han skulle stoppa all politisk aktivitet.

Dessa handlingar, attacker och hot mot kommunisternas fria politiska aktionsrätt visar rädslan för kommunisternas makt hos alla staters borgerliga regeringar. För oss ungtkommunister världen över resulterar dessa aktioner i att vi stärker vår vilja att med ännu större beslutsamhet hålla fast vid och fortsätta vår kamp mot kapitalismen, och för socialismen och kommunismen.

Antikommunismen kommer inte att passera. Vi uttrycker vår solidaritet med RCWP och RCYL(b) och vi kräver att alla förföljelser ska stoppas omedelbart.

Deklarationen har undertecknats av 27 kommunistiska ungdomsorganisationer, från Sverige SKU och RKU.

26 juli-upproret på Kuba: en historia om upproriskhet och patriotism

Den 26 juli uppmärksammades ett av landmärkena i den kubanska historien. Det är dagen för det nationella upproret på Kuba, dagen för angreppet på Moncada-barrackerna i Santiago de Cuba och angreppet på Carlos Manuel de Cespedes i Bayamo, beläget i provinsen Gramma.

Det huvudsakliga målet för de heroiska gärningarna för 64 år sedan var att bekämpa det elände som Fulgencio Batistas diktatur skapat på ön genom statskuppen den 10 mars 1952, och händelserna betraktas som det startskott som ledde fram till den definitiva segern i den kubanska revolutionen i januari 1959.

Den 26 juli 1953 beslöt en grupp unga revolutionärer, ledda av den unga advokaten Fidel Castro, att man skulle arbeta för ett upproriskt klimat i landet och återuppliva det kubanska folkets självständighetsideal.

Sex månader tidigare hade de som skulle delta i dessa aktioner inlett sin

träning i att skjuta och lyckats få tag på arméuniformer med vilka de skulle förklä sig med under aktionen. I juni fungerade den lilla bondgården Siboney som ligger nära Santiago de Cuba, ett gammalt värdshus i Bayamo och två hus i staden som tillflyktsort för de framtida angrifarna som redan hade skaffat sig ett antal gevär, pistoler, ett maskingevär och tiotusen kulor. Kvällen före aktionen organiserade Fidel Castro sina män i tre grupper: den första som leddes av honom själv skulle attackera garnisonen, den andra leddes av Raul Castro och skulle ockupera Justitiepalatset, och den tredje skulle under Abel Santamarias kommando ockupera Saturnino Lora-sjukhuset.

De båda sistnämnda grupperna utförde sina uppgifter och inväntade signalen från huvudgruppen, ledd av Fidel Castro, som skulle gå in i garnisonen. Men då hade man redan förlorat överraskningsmomentet och det hela fick motsatt effekt eftersom garnisonsvakten fick förstärkning. Till följd av re-

volutionärernas ofördelaktiga situation beordrade Fidel Castro dem att dra sig tillbaka. Men trots att det var ett militärt nederlag blev det en moralisk framgång, eftersom det visade vägen till den senare gerillakrigföringen som slutade med revolutionens seger.

I egenskap av överbefälhavare sa Fidel Castro vid ett tillfälle, att handlingarna den 26 juli ”öppnade upp en ny väg för folket och markerade början på en ny uppfattning av krigföring, som kort tid efteråt krossade militärdiktaturen och skapade villkoren för revolutionens seger längre fram”.

Att fira den 26 juli är utan tvekan ett sätt att fortsätta den väg som folket och dess ledare valde i januari 1959 och bekräftar de patriotiska idealen hos alla dem som, med början i självständighetskampen på 1800-talet, offrade sina liv för att ge Kuba full självständighet.

PRENSA LATINA
DEN 25 JULI 2017

Kommunist- och arbetarpartier diskuterade den stora socialistiska Oktoberrevolutionen

Världens kommunist- och arbetarpartier diskuterade den stora socialistiska Oktoberrevolutionen

Kommunist- och arbetarpartier världen över samlades den 10 till 13 augusti för att diskutera den stora socialistiska Oktoberrevolutionens hundraårsjubileum i dåvarande Leningrad/Petrograd, vilket var startpunkten och revolutionens kommandocentral. Staden heter sedan 1991 Sankt Petersburg.

Rysslands Kommunistiska Arbetarparti var värdar för mötet och det angivna temat var: ”Den stora socialistiska Oktoberrevolutionens roll och betydelse, och erfarenheten av det socialistiska bygget i Sovjetunionen för den samtida kommunistiska rörelsen och arbetarrörelsen världen över”.

Mer än 40 partier var inbjudna till mötet och omkring 30 av dem presenterade sina bidrag. Dessutom höll Donbass Arbetarfront och folkrepubliken Lugansks Kommunistiska Arbetaror-

ganisation tal.

På mötets sista dag begav sig delegationen ut på en politisk rundtur i Sankt Petersburg och besökte signifikativa platser för revolutionen 1917 såsom

järnvägsstationen Finlandsstationen, kryssaren Aurora och Vinterpalatset.

28 partier framförde sina bidrag på mötet så även Sveriges Kommunistiska Parti.

**Anti-NATO demonstrationen lördagen den 16 september i Göteborg. I demonstrationen ställer SKP upp under banderollen:
Bekämpa imperialismen - socialism eller barbari.
Efter demonstrationen arrangeras ett offentligt möte.**

Offentligt möte

Hur bekämpar vi imperialismen?
Kommunisternas alternativ - strategi & taktik

Inledning av deltagare från:
Sveriges Kommunistiska Parti, SKP
Tysklands Kommunistiska parti, DKP
Kommunistiskt Parti i Danmark, KPID
Norges Kommunistiska Parti, NKP

Därefter frågor/diskussion.

**Lördagen den 16 september
Klockan 17.30
Rubinen, Kungsportsavenyn 24**

Fritt inträde, litteraturförsäljning på plats.

**Arrangör:
Sveriges Kommunistiska Parti**

SKP MALMÖ ARRANGERAR EN BUSSRESA UPP TILL DEN STORA ANTI-NATO DEMONSTRATIONEN LÖRDAGEN DEN 16 SEPTEMBER I GÖTEBORG.

Program:

- 08.30 Avresa från Malmö
13.00 Samling för demonstrationen
15.00 Demonstrationen anländer till Götaplatsen – tal och musik
17.30 Göteborg på egen hand/övriga aktiviteter/ SKP:s offentliga möte
20.00 Avresa till Malmö

Pris: 300,-

Anmälan till malmö@skp.se eller Jan, +46 (0)703-454216

Begränsat antal platser – först till kvarn. Betalning sker i samband med anmälan. Anmälan bekräftad först nr betalning är gjord.

SVERIGES KOMMUNISTISKA PARTI – MALMÖ

**@ Nyhetssajten på
www.riktpunkt.nu
uppdateras kontinuerligt**

**Har du något att berätta?
Mejla: riktpunkt@skp.se**

ISSN 1102-7010

Riktpunkt

Utges av SKP Ans. utg.: Håkan Jönsson

Flyghamnsgatan 1, 128 35 Skarpnäck

Tel: 08-735 86 40

Pren-pris helår 300,-, kvartal 75,-

Postgiro: 421 53 84-1 Bankgiro 636-7080

BEKÄMPA IMPERIALISMEN - SOCIALISM ELLER BARBARI!

Under september kommer den svenska försvarsmakten att genomföra och delta i krigsövningar tillsammans med länder från den militära alliansen NATO. Det är samma allians och samma länder som bombade Jugoslavien, invaderade Afghanistan, förstörde Irak och tillintetgjorde Libyen som nation.

Militäralliansen är en imperialistisk allians, bestående av några av de största imperialistiska staterna i världen, framför allt USA. Genom NATO har man med våld tvingat igenom sina intressen i stora delar av världen. Detta vill de svenska finanskapitalisterna nu närma sig, eftersom deras intressen ligger i linje med NATOs verksamhet.

I och med att de imperialistiska motsättningarna ökat de senaste åren har kampen om nyuppdeleningen av världen tilltagit – när världen är uppstyckad mellan imperialisterna måste de börja ta av varandra, eftersom man måste fortsätta växa. Vi upprepar därför vad den tyska kommunisten Bertolt Brecht sa: kapitalisterna vill inte ha något krig, de måste vilja ha det. Det ligger i systemets natur. När realsocialismen föll lade de svenska monopolkapitalisterna under sig de baltiska länderna och störtade dessa ner i fattigdom. Nu vill man ytterligare stärka kontrollen över dessa länder och se till att de stannar under svensk kontroll.

Imperialismen, som är kapitalismens högsta stadium, störtar världen i krig gång på gång. Endast en uppgörelse med det system vi lever i kan skapa en långvarig och stabil fred. Det finns inga möjligheter till fred under kapitalismen. Därför måste kampen mot NATO och för freden samtidigt vara en kamp för socialismen, som erbjuder världens arbetarklass den enda chansen till fred.

Därför säger Sveriges Kommunistiska Parti:

- Motarbeta den svenska militarismen – NATO ut ur Sverige
- Bekämpa imperialismen – orsaken till krig
- Kämpa för socialismen – det enda alternativet till krig

Sveriges Kommunistiska Parti

<http://www.skp.se>

Sveriges Kommunistiska Parti

Flyghamnsgatan 1, 128 35 Skarpnäck * Tel: 08-735 86 40